Forordning

angaaende

Straffen for Tyveri, Bedrageri, Falsk og andre dermed beslægtede Forbrydelser.

I Følge Forordningen 24 Januar 1838 § 1 og 2 gjeldende for Island, med den Forandring i nogle af de deri bestemte Straffe, som bemeldte Forordnings § 3 og 4 foreskrive.

Tilskipun

vidvíkjandi

Straffi fyri þjófnad, svik, fals og ønnur þesskyns afbrot.

Eptir Tilskipun af 24da Janúari 1838 gildandi fyrir Ísland, med þeirri umbreiting á nokkrum af þeim þari ákvørdudu strøffum, sem nefndrar tilskipunar § 3 og 4 fyriskrifa.

Kjøbenhavn, den 11te April 1840.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Vi Christian den Ottende,
af Guds Naade Konge til Danmark, de Venders og Gothers, Hertug udi Slesvig, Holsteen, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg, Gjøre vitterligt: At Vi, efter at have taget de af begge Forsamlinger af Vore troe danske Provindsialstænder indgivne allerunderdanigste Betænkninger over det dem forelagte Udkast til en Forordning angaaende Straffen for Tyveri, Bedrageri, Falsk og andre dermed beslægtede Forbrydelser under nøieste Overveielse, allernaadigst have fundet for godt at befale som følger:

§ 1.

Straf for første Gang begaaet simpelt Tyveri.

Straffen for Tyveri skal, naar dette ikke er forbundet med nogen særegen Omstændighed, der medfører, at en eller anden af de nedenstaaende Bestemmelser deri gjør Forandring, være i de ringere Grader Fængsel paa Vand og Brød fra 2 Gange 5 til 6 Gange 5 Dage og ellers Strafarbeide indtil 4 Aar.

§ 2.

Det Stjaalnes Værdies Indflydelse paa Straffen.

Ved Valget af den høiere eller ringere Straffegrad efter § 1 have Domstolene at tage stadigt Hensyn til Tyveriets Størrelse, og derunder ikke blot til de stjaalne Kosters Værdi, som særskilte Ting betragtede, men ogsaa til den særdeles Skade, som den Forurettede maatte have lidt, enten formedelst den Forbindelse, hvori disse Ting

Vér Christián hinn Áttundi,

af Guds Nád, **Konúngur** í Danmörk, Vinda og Gauta, **Hertogi** í Slésvík, Holstein, Stórmæri, Péttmerski, Láenborg og Oldenborg,

Gjørum vitanlegt: ad Oss, eptir ad hafa tekid þær af bádum Samkomum Vorra trúu dönsku Umdæmastanda frammsettu allraundirgéfnustu hugleidingar yfir þad fyri þær frammlagda frammvarp til Tilskipunar, vidvíkjandi Straffi fyri þjófnad, svik, fals og önnur þess kyns afbrot, í nákvæmustu Yfirvegun, allranádugast hefur þóknast ad skipa sem fylgir:

§ 1.

Straff fyrir einfaldann þjófnad, framinn í fyrsta sinn.

Straffid fyri þjófnad skal, þegar hann ekki er sameinadur neinni sérlegri kríngumstædu, sem kemur því til leidar, ad ein edur önnur af þeim eptirskrifudu ákvørdunum gjøri umbreyting þar á, ad vera, ad vægara lagi, fángelsi vid vatn og braud, fra tvisvar sinnum 5 til sex sinnum 5 daga, og annars straffs-erfidi allt til 4 ára.

§ 2.

Um løgnn straffsins eftir verdi hins stolna.

Þegar hardari edur vægari straffsmáti ákvardast eptir § 1 eiga Dómstolarnir ad hafa stødugt tillit til þjófnadarins stærdar, og þar hjá ekki einúngis til verds hinna stolnu hluta, metinna út af fyri sig, heldur og líka til hins sérlega tjóns, er sá sem frá var stolid kynni hafa hlotid, annadhvort vegna þeirrar sameiníngar þessara hluta, er þeir

staae med en anden Ting, hvorfra de ere blevne afsondrede, eller af andre Aarsager.

§ 3.

Skærpende Omstændigheder.

Ved Siden af den Indflydelse, der, i Overeensstemmelse med § 2 bliver at tillægge Tyveriets Værdi, bør følgende Omstændigheder fornemmelig komme i Betragtning som Grunde til en forhøiet Straffegrads Anvendelse: 1) naar den stjaalne Ting var af saadan Beskaffenhed, at den Vedkommende ei kunde holde samme i nøie Forvaring; 2) naar Nogen med Vold eller ved Hjælp af Diriker, falske eller tillistede Nøgler eller ved at bryde Segl har aabnet Skab, Kiste eller andet Gjemmested, eller Forbrydelsen iøvrigt har været forbunden med særdeles Overlæg, Snedighed eller Dumdristighed; 3) naar den Skyldige befandt sig i en trangfri Forfatning; 4) naar han stod i den Bestjaalnes Tjeneste eller af anden Aarsag skyldte denne særdeles Troskab og Omhu; 5) naar ellers hans Stilling, hans Forhold til den Bestjaalne eller den Tillid, som denne har viist ham, har givet ham en særdeles Leilighed til det af ham udøvede Tyveri; 6) naar Forbrydelsen, uden ganske at kunne henregnes til noget af de Tyverier, hvorfor der i det Følgende er sat en forhøiet Straf, dog nærmer sig et saadant med Hensyn til de Egenskaber, der have gjort samme til Gjenstand for den skærpede Straffebestemmelse; 7) naar Forbryderens øvrige Vandel vidner om, at streng Straf behøves for at overvinde hans forbryderske Tilbøielighed; 8) naar han under samme Sag findes skyldig i flere Tyverier, i hvilket Tilfælde ikke blot det samlede Beløb af alle de stjaalne Koster bør komme i Betragtning, men ogsaa det større Hang til Misgjerningen, som han har lagt for Dagen ved oftere at forbryde sig.

hafa vid adra hluti, hvar frá þeir hafa sundradir verid, edur af ødrum orsøkum.

§ 3.

Skérpandi Kríngumstædur.

Ásamt þeirri áverkan, er verd hins stolna eptir § 2 á ad hafa, eiga þessar kríngumstædur heldst ad takast til yfirvegunar sem ástædur frekara straffsmáta heimfæríngar: 1) þegar hinn stolni hlutur var þannig á sig kominn, ad hlutadeigendur ekki gátu haldid honum í nákvæmri geymslu; 2) þegar nokkur med ofriki, edur med ad brúka stíngtól, falska edur hnuplada lykla, edur med at brjóta innsigli hefur opnad skáp, kistu edur adra hirdslu, ellegar misgjørníngurinn annars hefur verid sameinadur med sérlegri athygli, klókindum edur árædi; 3) þegar hinn seki ekki var þurftugur; 4) þegar hann var þjónustuhjú þess manns er hann stal frá, edur af ødrum orsøkum átti ad audsýna honum sérlegann trúskap og umhyggju; 5) þegar annars hans ástand, hans samskiftahagur vid þann er frá var stolid edur þad trúnadartraust er þessi setti til hans, hefur gefid honum sérlega hentugleika til þess af honum framda þjófnadar; 6) þegar misgjørníngurinn, án þess ad geta reiknast til nokkurra stulda, hvarvid eftirfylgjandi greinir leggja hækkad straff, samt kemur einhvorjum þvílíkum nærri med tilliti til þeirra eiginlegleika, er hafa dregid skerptar straffs-ákvardanir yfir hann; 7) þegar ønnur misgjørd-amannsins hegdan vitnar um ad strángs straffs þurfi vid til ad undir-kúga hans tilhneigíng til afbrota; 8) þegar hann, í sama máli, finnst sekur ad fleiri stuldum, í hvørju tilfelli ekki einúngis sameinud upphæd allra hinna stolnu fjármuna á ad takast til yfirvegunar, heldur og líka sú frekari hneigíng til misgjørníngsins, er hann hefur í ljósi látid med ítrekudum afbrotum.

§ 4.

Formildende Omstændigheder.

Derimod bør især følgende Omstændigheder komme i Betragtning som Grunde til Lemfældighed i Straffens Anvendelse: Ungdom, Eenfoldighed, forsømt Opdragelse, Forførelse, uforskyldt Trang, foregaaende god Opførsel, den ved skjødeslos Bevogtning givne særdeles Leilighed, Aabenhjertighed i at tilstaae og Redebonhed i at virke til den Bestjaalnes Skadesloslsholdelse.

§ 5.

Nærmere Bestemmelser om Straffen af Fængsel paa Vand og Brød.

Ligesom det i det Hele er overladt til vedkommende Retters Bedommelse, hvilken Grad af den i § 1 hjemlede Straf, der i ethvert enkelt Tilfælde, naar alle Omstændigheder, der tale enten for eller imod den Skyldige, afveies imod hinanden efter de i §§ 2, 3 og 4 angivne Synspuncter, rettelig bør anvendes, saaledes vil det og især beroe paa disses nøiagtige Overveielse af samtlige Sagens Omstændigheder, hvorvidt den Skyldige kan afsone sin Brøde med Fængsel paa Vand og Brød, hvilken mildere Straf dog ei af Domstolene bør vælges, medmindre de formildende Omstændigheder maae ansees som de overveiende.

§ 6.

Qvægtyveri paa Marken.

Den, som stjæler Hest eller stort Qvæg paa Marken, bliver at hensætte til Strafarbeide fra 3 til 8 Aar efter Omstændighederne. Skjøndt dette ikke umiddelbart er anvendeligt, naar andre Kreaturer stjæles paa Marken, saa skal dog sligt Tyveri altid saavel i Analogie af foranførte Bestemmelse, som i Medfør af den i § 3 Nr. 1 foreskrevne Regel ansees med større Straf end andet Tyveri af lige Beskaffenhed,

§ 4.

Mildandi Kríngumstædur.

Þarámót eiga þessar kríngumstædur ad takast til Yfirvegunar, sem ástædur fyri limfeldni vid heimfæríng straffsins: úngdómur, einfeldni, vanræktad uppeldi, lokkun, óverdskuldud þurft, undanfarinn góð hegdun, sá af hirdulausri geymslu orsakadi hentugleiki, hreinskilinn medkénníng og viljugleiki til at bæta þeim skadann er frá var stolid.

§ 5.

Nákvæmari ákvardanir um straff af fángelsi vid vatn og braud.

Eins og þad allsendis setst til hlutadeigandi Réttar dómsadkvædis, hvor tegund þess í § 1 heimilada straffs, sem, í sérhvörju einstöku tilfelli, — þegar allar kríngumstædur, er annadhvort mæla med edur mót hinum seka, vegast hvor vid adra eptir þeim í §§ 2, 3 og 4 ávísudu sjónarmidum — réttilega eigi ad heimfærast, svo á þad og sérlega ad vera komid undir Dómenda nákvæmu yfirvegun af öllum málsins kríngumstædum, ad hve miklu leiti hinn seki megi afplána brot sitt med fángelsi vid vatn og braud, hvort mildara straff samt ekki af Dómstolunum má veljast, nema hinar mildandi kríngumstædur hljóti ad álítast sem yfirgnæfandi.

§ 6.

Um Kvikfjárstuld í haga.

Sá sem stelur hesti edur stóru kvikfé í haga, á ad setjast til straffserfidis frá 3 til 8 ára eptir kríngumstædunum. Þótt þettad ekki sé beinlínis heimfæranlegt til stuldar af ödrum sképnum í haga, á samt slíkur þjófnadur ætíd, bædi í medhaldi fyrrgreindrar ákvördunar og samkvæmt þeirri í § 3 No. 1 fyriskrifudu reglu, ad álítast med stærra straffi enn annar þjófnadur af jöfnu ásigkomulagi, og nefnilega á straffid

og navnlig vil Straffen idetmindste være at bestemme til offentligt Arbeide paa 1 Aar, naar der stjæles enten Faar, eller Kalve eller Fol, hvortil dog kun et Dyr regnes, indtil det er blevet 1 Aar gammelt. Iøvrigt skulle Domstolene og være bemyndigede til at nedsætte den i Begyndelsen af nærværende § bestemte Straf, naar en aldeles udlevet Hest stjæles paa Marken.

§ 7.

Kirketyveri.

Tyveri, som begaacs i Kirke, ansees i Almindelighed med 3 til 12 Aars Arbeidsstraf. Dog dersom de stjaalne Koster ikke tilhørte Kirken eller nogen i Forbindelse dermed staaende Indretning, eller kun stode i fjern Forbindelse med Gudstjenesten, og de derhos vare af ubetydelig Værdi, og iøvrigt Omstændighederne tale for Straffens Formildelse, bliver kun den i § 1 foreskrevne almindelige Tyvsstraf at anvende, ved hvis Bestemmelse der dog bør tages behørigt Hensyn til den forøgede Strafværdighed, som Stedet, hvor Forbrydelsen er begaaet, giver samme. Iøvrigt kan den, der stjæler af Kirkeblokken, i intet Tilfælde nyde godt af denne mildere Bestemmelse, hvorimod han under alle Omstændigheder bliver at ansee efter Paragraphens første Deel.

§ 8.

Slotstyveri.

Stjæler Nogen paa de Slotte eller Palaier, der tjene til Beboelse eller dog ere indrettede til at tjene til Beboelse for Os eller Nogen af Vort Kongehuus, skal, uden Hensyn til hvem det Stjaalne tilhører, i lige Maade Arbeidsstraf fra 3 til 12 Aar anvendes, dog at ogsaa heri kan skee en saadan Formildelse, som § 7 hjemler, saafremt Tyveriet er begaaet udenfor de Værelser, som ere indrettede til Brug for Os selv eller Nogen af de Kongelige Herskaber, og det Stjaalne

ad minnsta kosti ad ákvardast til opinbers erfidis í eitt ár fyri stuld saudkindar, ellegar kálfs eda folalds, hvartil samt einúngis slíkt dýr reiknast, allt til þess þad er ordid eins árs gamalt. — Annars skulu Dómstólarnir og hafa myndugleika til ad lækka þad í nærverandi § byrjun ákvardada straff, þegar afgömlum húdarklár er stolid í haga.

§ 7.

Um Kirkjuþjófnad.

Þjófnadur, framinn í kirkju, álítist almennt med 3 til 12 ára erfidisstraffi. Ef samt þeir stolnu munir hvorki tilheyrdu kirkjunni, nje nokkurri í sameiníng vid hana verandi innrétting, edur einúngis voru í sjerlægu sambandi vid Gudsþjónustu, og þaradauk voru af ríru verdi, og annars kríngumstædurnar mida til straffsins mildunar, á einúngis þad í § 1 almenna þjófsstraff ad heimfærast, vid hvors ákvördun samt tilhlýdilegt tillit á ad hafast til þeirrar verdskuldanar hærra straffs, sem stadurinn, á hvorjum misgjörníngurinn er framinn, veitir honum. Annars má sá, sem stelur úr kirkjublokkinni, í aungvu tilfelli njóta neinnrar vægdar af þessari mildari ákvördun, hvarámót hann, í öllum kríngumstædum, á ad álítast eptir þessarar greinar fyrstu deild.

§ 8.

Um Slotsþjófnad.

Steli nokkur í þeim slotum eda höllum sem þéna til íbúdar edur þó eru lögud til íbúdar fyrir Oss edur nokkurn af Vorri Kondúngsætt, skal, án tillits til hvorjum hid stolna tilheyrir, í sama máta erfidisstraff frá 3 til 12 ára á leggjast, samt þannig, ad hérá geti lík mildun skjed, sem sú er § 7 heimilar, ef þjófnadurinn er framinn fyrir utan þær stofur, sem lagadar eru til ad brúkast af sjálfum Oss edur

derhos ikke er af betydelig Værdi, og heller ikke andre skærpende Omstændigheder finde Sted.

§ 9.

Posttyveri.

Foranførte Straf af 3 til 12 Aars Hensættelse til Arbeide er og anvendelig, naar Nogen stjæler eller paa anden ulovlig Maade tilvender sig Noget, være sig Penge eller Andet, der forsendes med Posten, medens Samme endnu er under Postvæsenets Ansvar. Ved Anvendelsen af denne Bestemmelse vil det være en særdeles skærpende Omstændighed, naar Forbrydelsen er begaaet af en ved Postvæsenet ansat Person.

§ 10.

Skipperes og Styrmænds Tyveri paa det dem anbetroede Gods.

Skipper (hvorunder enhver Fører af et større eller mindre Fartøi skal henregnes) eller Styrmand, som paa en tyvagtig eller underfundig Maade tilvender sig Noget af det, der er hans Varetægt eller Tilsyn betroet, straffes ligeledes med 3 til 12 Aars Hensættelse til Arbeide.

§ 11.

Tyveri, begaaet i Anledning af Skibbrud, Ildebrand eller anden saadan Ulykke.

Naar Skibbrud, Ildebrand eller anden saadan Ulykke benyttes til at bestjæle eller besvige dem, som Ulykken er overgaaet, eller hvis Gods derved er blevet udsat for Fare, bør den Straf, som Forbrydelsen efter § 1 vilde have paadraget den Skyldige, skærpes indtil det Tredobbelte og Straffetiden altsaa efter Omstændighederne forlænges til 12 Aar.

nokkrum af Konúngsættinni, og hid stolna þaradauki ekki er af miklu verdi, og adrar skerpandi kríngumstædur heldur ekki finnast.

§ 9.

Um Póstþjófnad.

Fyrrskrifad straff frá 3 til 12 ára þjáníngarerfidis er líka heimfæranlegt, þegar nokkur stelur edur á annan óloglegann hátt kjemst yfir nokkud, hvort heldur þad eru peníngar edur annad, er sendist med Pósti, medann þad enn er í Póststjórnarinnar ábyrgd. Vid heimfæríng þessarar ákvordunar verdur sú kríngumstæda sérlega skerpandi, ef stuldurinn er framinn af nokkurri persónu í Póststjórnarinnar þjónustu.

§ 10.

Um þjófnad Skipherra og Stýrimanna á því þeim fyritrúada góts.

Skipherra (hvartil sérhvor formadur stærra edur minna skips edur báts reiknast) ellegar Styrimadur, sem á þjófslegann edur sviksamlegan hátt dregur undir sig nokkud af því sem honum er fyri trúad til varatektar edur umsjónar, straffist somuleidis med 3 til 4 ára þjáníngar erfidi.

§ 11.

Um þjófnad, framinn vid skipbrot, eldsvoda edur adra slíka ólukku.

Þegar skipbrot, eldsvodi edur onnur slík ólukka notast til stuldar edur svika vid þá er óhappid hreppt hafa, edur hvorra góts þessvegna hefur í hættu ratad, á þad straff, hvort misgjordinn annars eptir § 1 hefdi dregíd yfir hinn seka, ad skerpast allt til hins þrefalda, og straffstíminn þannig, eptir kríngumstædunum, ad lengjast til 12 ára.

§ 12.

Indbrud m. M.

Har en Tyv paa en voldsom Maade eller ved Hjælp af Diriker, falske eller tillistede Nøgler banet sig Adgang til Huus, Gaard eller Værelser, beboede eller ubeboede, eller til Skib, eller er det skeet ved at stige over Huus, Muur eller andet Lukke, eller ved at stige ind ad Vinduer, Skorstene eller andre saadanne Aabninger, som ikke ere bestemte til Indgang, saa bliver han at straffe med Arbeide fra 2 til 6 Aar. Men, er det om Nattetid, at Tyven paa en af de anførte Maader har indtrængt sig i et beboet Sted, eller dersom han paa en underfundig Maade har indsneget sig sammesteds for at kunne udøve Tyveri til hiin Tid, eller dersom ellers nogen af de ovennævnte Handlinger har været forbunden med Omstændigheder, som indeholde skjellig Grund til at antage, at Gjerningsmanden i paakommende Tilfælde vilde bruge personlig Vold for at forsvare sig selv eller sine Koster, saa bliver han at ansee med 6 til 16 Aars Arbeide; og, dersom Nogen har udøvet flere deslige dumdristige og farlige Tyverier, kan Straffen, under iøvrigt skærpende Omstændigheder, endog bestemmes til Arbeide for Livstid. Forsaavidt Forbryderen virkelig har brugt Vold eller bestemte Trudsler med Vold, vil der tillige være at tage Hensyn til de Bud, som findes i nærværende Anordnings §§ 34 og 36, i hvis Følge der efter Sagens Beskaffenhed endog kan anvendes høiere Straf end den, som de ovenfor fremsatte Bestemmelser indeholde.

§ 13.

Straf for anden Gang begaaet Tyveri.

Den, som efter een Gang at være dømt for Tyveri atter findes skyldig i lige Forbrydelse, bliver, forsaavidt Straffen ellers vilde være at bestemme efter nærværende Vor Forordnings § 1, at ansee med

§ 12.

Um húsuppbrot o. fl.

Hafi þjófur med ofriki edur hjálp stíngtóla, falskra edur hnupl-adra lykla, útvegad sér inngáng í hús, gard edur íbúdarstofur, hvort heldur nokkur í þeim býr edur eigi, ellegar til skips, edur og þad er skjed med at klifra yfir hús, múr edur adra slíka vordslu, ellegar med at stíga inn um glugga, reykháfa edur adrar slíkar opnanir, sem ekki eru ætladar til inngángs, á hann ad straffast med erfidi frá 2 til 6 ára. Enn, sje þad á næturtíma ad þjófurinn uppá einhvorn af þeim greindu mátum hefur þreyngt sér inn í íbúdarhús, edur hafi hann med vélrædi lædst þar inn til at fremja þjófnad á nefndri tíd, ellegar ef annars nokkur af þeim ádurnefndu gjorníngum hefur verid sameinadur vid kríngumstædur, sem innihalda nægilegar ástædur til ad ætla, ad gjorníngsmadurinn, ef svo kynni vid ad bera, mundi vilja neyta per-sónulegs ofrikis til ad verja sig sjálfann edur þá stolnu muni, þá á hann ad dæmast til erfidis um 6 til 16 ára tíma; og, hafi nokkur framid fleiri þesskonar ofdyrsskufulla og hættulega stuldi, gétur straffid, þegar kríngumstædurnar annars eru skérpandi, jafnvel ákvardast til æfilángs erfidis. Ad svo miklu leiti misgjorníngsmadurinn verulega hefur brúkad ofriki edur einardlegar hótanir um ofriki, á þar undir eins ad hafast tillit til þeirra boda, sem finnast í nærverandi tilskipunar §§ 34 og 36, er skipa ad eptir málsins ásigkomulagi jafnvel hærra straff, enn þad sem þær hér ad framan framsettu ákvardanir innihalda, megi á leggjast.

§ 13.

Straff fyri þjófnad, framinn í annad sinn.

Sá, sem eftir einu sinni ad hafa verid dæmdur fyri þjófnad, aftur finnst sekur í líku afbroti, á, ad svo miklu leiti straffid annars ætti ad ákvard-ast eftir nærverandi Vorrar tilskipunar § 1, ad álítast med straffserfidi frá

Strafarbeide fra 1 til 8 Aar. Ved Straffetidens Bestemmelse bliver Størrelsen, Antallet og Beskaffenheden af de Forbrydelser, hvorfor den Paagjældende nu skal dømmes, at tage i Betragtning i Overeensstemmelse med de Regler, som ere foreskrevne i Forordningens §§ 2—4; men i Forbindelse hermed bør og den Grad, hvori han forhen er funden skyldig, have Indflydelse paa den Straf, som bliver at tilkjende ham. Da Tyveriets Gjentagelse derhos allerede i og for sig fordrer en alvorligere Straf, bør det fastsatte Minimum af 1 Aars Strafarbeide kun komme til Anvendelse, hvor den, som forhen har paadraget sig en af de ringere Straffegrader, igjen i en ubetydelig Grad gjør sig skyldig i denne Forbrydelse.

§ 14.

Nærmere Bestemmelser for det Tilfælde, at det gjentagne Tyveri er qvalificeret.

Hvis den gjentagne Forbrydelse er af det Slags, som denne Anordnings §§ 6—12 have tillagt en særdeles Strafværdighed, saa ville Bestemmelserne i § 13 være at anvende i Forbindelse med dem, der indeholdes i fornævnte §§. Men, dersom den eller de Tyvsforbrydelser, som ere Gjenstand for den senere Paatale, i og for sig egne sig til en saa høi Straf, at det ikke bliver muligt ved Siden af samme at tillægge Gjentagelsen en passende Indflydelse, uden at gaae udenfor den høieste Straffegrad, som den vedkommende § hjemler, hvad enten denne saa er lige med den, som er fastsat i § 13, nemlig 8 Aar, eller høiere, saa bliver der, hvis den tidligere forskyldte Straf ikke maatte være aldeles ubetydelig, til hiin Straffegrad at føie 1 til 3 Aars Arbeide. Forsaavidt iøvrigt §§ 9, 10 og 11 tildeels indbefatte Handlinger, der ikke ligefrem høre under det almindelige Begreb om Tyveri, men dog ganske ere satte ved Siden af samme med Hensyn til Straffen, saa vil slig Forbrydelse ogsaa, hvor der spørges om Anvendelse af

1 til 8 ára. Vid ákvordun straffstídarinnar á stærdinn, talann og ásigkomulagid af þeím afbrotum, hvarfyrir hinn seki nú skal dæmast, ad takast til yfirvegunar, samkvæmt þeim reglum, sem fyriskrifadar eru í tilskipunarínnar §§ 2—4; enn í sameiníngu hér med á og sá háttur, á hvorn hann fyrr hefur verid sekur fundinn, ad medverka til ákvordunar þess straffs sem honum á ad uppaleggjast. Þar ítrekan þjófnadarinns þarhjá, út af fyri sig, heimtar alvarlegara straff, á þad í minnsta lagi ákvardada af eins árs straffserfidi einúngis ad notast til heimfæríngar, hvar sá, sem ádur hefur yfir sig dregid einhvorn af þeim vægari straffsmátum, aptur á lítilfjorlegan hátt gjorir sig sekann í þessu afbroti.

§ 14.

Nákvæmari ákvardanir þess tilfellis, ad ítrekadur þjófnadur er sérlega straffsverdur.

Ef hid ítrekada afbrot er af því kyni, hvorju þessarar tilskipunar §§ 6—12 hafa eignad sérlega straffsverdskuldan, svo eiga ákvardanirr í § 13 ad heimfærast í sameiníng med þeim er innihaldast í fyrrnefndum §§. Enn ef þad edur þau þjófsafbrot, sem eru tilefni hinnar sídari saksóknar, í sjálfu sér eiga svo hardt straff skilid, ad þad ekki verdur mogulegt þarhjá ad eigna ítrekuninni vídurkvæmilega áverkun, án þess ad stíga framm yfir þann hædsta straffsmáta sem vidkomandi § heimilar, hvort heldur hann er jafn þeim, sem ákvedinn er í § 13, nefnilega 8 ár, edur hærri, svo á, ef hid ádur verdskuldada straff ekki hefur verid mjog lítilvægt, 1 til 3 ára erfidi ad bætast vid tédann straffsmáta. Ad svo miklu leiti annars §§ 9, 10 og 11 ad nokkru leiti hljóda um gjorninga, sem ekki beinleidis heyra til almennrar hugmindar um þjófnad, enn þó fullkomlega eru settir vid hlid hans í tilliti til straffsins, á slíkt afbrot líka, þegar spurt verdur um straff

Straffen for gjentagen Forbrydelse, i Eet og Alt være at betragte som Tyveri.

§ 15.

Straf for tredie Gang begaaet Tyveri.

Findes Nogen 3die Gang i Tyveri, bliver han at ansee med Strafarbeide fra 4 til 16 Aar under de i § 13 nævnte Hensyn. Men, hvis den eller de nye Forbrydelser maatte være af det Slags, som omhandles i §§ 6—12, saa vil efter de begaaede Forbrydelsers Grovhed i Forbindelse med Størrelsen af de den Skyldige forhen idømte Straffe endog offentligt Arbeide paa Livstid kunne idømmes ham.

§ 16.

Straf for fjerde Gang begaaet Tyveri.

Dersom Nogen efterat være dømt i Overeenstemmelse med § 15 atter befindes i Tyveri, bliver han, selv under iøvrigt formildende Omstændigheder, at dømme til 8 Aars Arbeide; men, ere Omstændighederne af anden Beskaffenhed, vil, under Jagttagelse af Grundsætningerne i §§ 13 og 15, Straffetiden blive at forlænge eller endog Arbeide paa Livstid være at fastsætte.

§ 17.

Straf for femte Gang begaaet Tyveri.

Den, som 5te Gang gjør sig skyldig i Tyveri, bliver altid at ansee med Strafarbeide paa Livstid.

§ 18.

Om Indflydelsen af de den Skyldige i Medhold af de ældre Love overgaaede Domme.

De Straffedomme, som ere Forbryderen overgaaede efter de ældre Anordninger, skulle, eftersom de ere ham overgaaede for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri o. s. v., have samme Indflydelse paa den Straf,

fyrir ítrekadann misgjorning, í einu og ollu ad álitast eins og þjófnadur.

§ 15.

Straff fyri þjófnad, framinn í þridja sinn.

Finnist nokkur í þridja sinn í þjófnadi, á hann ad álitast med straffserfidi frá 4 til 16 ára, samkvæmt þeim í 13da § greindu athugasemdum. Enn ef þad edur þau nýu afbrot kunna ad vera af því kyni sem umhondlast í §§ 6—12, svo getur hann jafnvel eptir stærd þeirra fromdu afbrota í sameining vid upphæd þeirra hinum seka ádur ídæmdu straffa, ordid dæmdur til opinbers erfidis um hans lífstíd.

§ 16.

Straff fyri þjófnad, framinn í fjórda sinn.

Ef nokkur, eptir ad vera dæmdur samkvæmt § 15, aftur finnst sekur í þjófnadi, á hann, og þad þótt kringumstædurnar annars kynni ad vera mildandi, ad dæmast til 8 ára erfidis; enn ef kríngumstædunum er odruvísi varid, á, med adgjætslu á grundvallarreglunum í §§ 13 og 15, straffstídinn ad lengjast, edur jafnvel erfidi um lífstíd ad ákvedast.

§ 17.

Straff fyri þjófnad, framinn í fimta sinn.

Sá, sem í 5ta sinni gjorir sig sekann i þjófnadi, á ætíd ad álitast med straffserfidi um lífstíd.

§ 18.

Um áverkun þeirra yfir þeim seka, í medhaldi eldri laga gengnu Dóma.

Þeir straffsdómar, sem yfir misgjorníngsmanninn hafa gengid eftir eldri tilskipunum, skulu, ad því leiti sem þeir hafa yfir hann gengid fyrir 1ta, 2ad sinn framinn þjófnad o. s. frv., hafa somu áverkun á

der for senere Forbrydelser skal tillægges ham, som om de vare afsagte i Overeensstemmelse med denne Vor Forordning.

§ 19.

Om de efter en Persons Domfældelse opdagede Tyverier, paa hvilke han forhen har lagt Skjul.

Naar den, som har været under Tiltale for Tyvsforbrydelse, derunder har lagt Skjul paa nogle af de Forbrydelser, hvori han var skyldig, og han paa Grund deraf dømmes i en mildere Straf end den, som, hvis ogsaa disse havde været oplyste, vilde været ham paalagt, saa vil han siden under en ny Sag være at domme til den yderligere Straf, som han med Hensyn til de saaledes fordulgte Forbrydelser vilde have forskyldt.

§ 20.

Om de den Skyldige tidligere overgangne Domme, der opdages, efterat han for nye Forbrydelser er dømt.

Paa lignende Maade forholdes og, naar Nogen ved usand Forklaring har saaledes fordulgt den ham overgaaede Dom, at han derved har unddraget sig den Straf, som han med Hensyn til Gjentagelsen havde forskyldt. Men dersom dette opdages paa en Tid, da han skal dømmes for senere Tyvsforbrydelser, straffes han saaledes, som Tilfældet vilde været, saafremt han forhen havde været dømt i den Straf, der vilde været ham paalagt, hvis de tidligere overgaaede Domme vare komne for Dagen.

§ 21.

Om Medvirkning til Tyveri.

De, som under Udførelsen af Tyverier ere, om det endog blot er ved deres Tilstedeværelse for at holde Vagt og understøtte Tyvens Mod, behjælpelige til at befordre Tyveriernes Fuldbyrdelse eller bort-

þad straff, sem fyri seinni afbrot skal uppáleggjast honum, eins og þeir hefdi uppsagdir verid samkvæmt þessari Vorri tilskipun.

§ 19.

Um þá eftir einhvørs manns dómsáfelli uppgøtvudu stuldi, hvørjum hann ádur leynt hafdi.

Þegar sá, sem hefur verid undir ákjæru fyrir þjófsafbrot, þá hefur leynt nokkrum þeim afbrotum í hvørjum hann var sekur, og hann þessvegna dæmist til mildara straffs enn þess, sem, ef þau líka hefdu verid sønnud, mundi hafa verid honum uppálagt, svo á hann sídan, í nýu máli, ad dæmast til þess frekara straffs, sem hann, med tilliti til þeirra þannig leyndu afbrota, mundi hafa verdskuldad.

§ 20.

Um þá yfir hinum seka ádur gengnu dóma, sem uppgøtvast, eftir ad hann hefur verid dæmdur fyri ný afbrot.

Á líkann hátt á og ad breyta, þegar nokkur med ósannri skírslu hefur þannig leynt þeim yfir honum gengna dómi, ad hann þarmed hefur skotid sér undan því straffi, sem hann, í tilliti til ítrekunarinnar, verdskuldad hafdi. Enn ef þettad uppgøtvast á þeirri tíd, á hvørri hann skal dæmast fyri seinni þjófsafbrot, straffist hann þannig, sem annars ordid hefdi, svo framt hann ádur hefdi verid dæmdur til þess straffs, sem mundi hafa verid honum uppálagt, ef þeir fyrr yfir honum gengnu dómar hefdu í ljós komid.

§ 21.

Um medverknad til þjófnadar.

Þeir, sem medann stuldir eru framdir, þótt þad einúngis sje med nærveru þeirra til ad halda vord og hvetia dirfsku þjófsins, hjálpa honum til at útverka stuldanna frammkvæmd edur burtrydja hindrun-

rydde Hindringerne, saavelsom og de, der ved at forføre, tilskynde, give Anviisning, forsyne med Værktøi, aabne Tyven Udsigt til at gjemme eller afsætte sine Koster, eller paa nogen anden lignende Maade ved foregaaende Handlinger medvirke til en saadan Forbrydelse, skulle straffes, som om de selv havde stjaalet, saaledes at der ved Straffens Bestemmelse tages Hensyn saavel til de Tyveriers Størrelse, Antal og Beskaffenhed, hvortil de have medvirket, som til Medvirkningens Grad, saa og til alle de øvrige Omstændigheder, der i Overeensstemmelse med §§ 2, 3 og 4 bør have Indflydelse paa Straffens Størrelse. Da der saaledes ved Straffens Bestemmelse bør tages Hensyn saavel til Graden af den Skyldiges Medvirkning som til de øvrige Omstændigheder, der medføre, at Forbrydelsen i større eller ringere Grad kan tilregnes ham, saa følger deraf, at han snart kan blive anseet med høiere Straf end den, som vil blive at paalægge den umiddelbare Gjerningsmand (f. Ex. naar Forældre tilskynde deres Børn til at stjæle, eller iøvrigt Gjerningsmandens Alder, Umodenhed, eller det Forhold, hvori han staaer til den, der medvirker til Forbrydelsen, maa give den Sidste en særdeles Indflydelse paa ham), snart med ringere (saasom hvis Forbrydelsen blev udført i et større Omfang eller med mere skærpende Omstændigheder end den, der som ovenanført fremkaldte eller befordrede samme, kunde have gjort Regning paa).

§ 22.

Hæleri.

Den derimod, der uden noget Slags foregaaende Aftale eller Overeenskomst gjør sig medskyldig i et allerede fuldbyrdet Tyveri, enten ved at tilforhandle sig eller paa anden Maade modtage de Koster, hvorom han vidste eller formodede, at de vare stjaalne, saavelsom den, der lægger Dølgsmaal paa Koster, der efterlyses som Eieren ulovligen

unum, svo og líka þeir, sem með að lokka, áfýsa, gefa ávísun, útbúa með verkfærum, leiðbeina þjófnum til geymslu eður sölu þeirra stolnu muna, ellegar á nokkurn annann líkann hátt með undanförnum verkum meðverka til slíks misgjörnings, skulu straffast eins og þeir sjálfir hefðu stolið, svoleiðis að við straffsins ákvörðun tillit sje haft, svovel til þeirra stulda stærðar, tölu og ásigkomulags, hvartil þeir hafa meðverkað, sem til meðverkunarinnar máta, svo og til allra annara kríngumstæðna, er samkvæmt §§ 2, 3 og 4 eiga að hafa áverkun á straffsins stærð. Þar þannig við straffsins akvörðun tillit á að hafast svovel til máta hins seka meðverkunar, sem til annara kríngumstæðna, er valda því, að afbrotið í meira eður minna lagi geti tilreiknast honum, svo fylgir þaraf, að hann stundum getur orðið álitinn með hærra straffi enn því, sem á að uppáleggjast sjálfum gjörningsmanninum (til dæmis þegar foreldrar upphvetja börn þeirra til að stela, eður annars gjörningsmannsins aldur, ráðleysa, eður viðskiftahagur hans við þann mann, er meðverkar til afbrotsins, hlýtur að gefa þessum sérlegt ráðríki yfir hinum) stundum með vægara straffi (svo sem ef afbrotið var framið í frekara umfángi, eður með framar skerpandi kríngumstæðum, enn sá, sem eptir fyrrskrifuðu kom því til leiðar eður styrkti til þess frammkvæmdar, gat leidt sér í hug).

§ 22.

Um hilmíng.

Sá þar ámót, sem án nokkurskonar undangángandi aftals eður samkomulags gjörir sig meðsekann í þegar framkvæmdum stuldi, annaðhvort með að kaupa eður á annan hátt taka til sín þá muni, um hvorja hann vissi eður grunaði, að þeir væru stolnir, og eins sá, er leggur dulsmál á muni, er eftirlýsast sem ólöglega frá eigandanum

frakomne, bliver at ansee i Analogie af de angaaende selve Tyveriets Afstraffelse givne Bestemmelser, dog med en forholdsmæssig Nedsættelse i Straffen. Denne skal, hvis der ikke forhen er overgaaet den Paagjældende Dom for lige Forbrydelse, i Forhold til de Forbrydelsers Størrelse, Mængde og Beskaffenhed, hvori han har taget Deel, samt Graden i selve denne Deeltagelse, i Forbindelse med de øvrige Omstændigheder, som forhøie eller nedsætte hans Strafskyld, være fra 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød til 2 Aars Strafarbeide. Befindes han anden Gang, bliver Straffens ringeste Grad 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og dens høieste 4 Aars Strafarbeide. Gjør han sig atter skyldig i lige Brøde, skal Straffetiden være fra 2 til 8 Aar, og, findes han fjerde Gang, fra 4 til 16 Aar. Femte Gang skal 8 Aars Strafarbeide være den ringeste Straf, men efter Omstændighederne endog saadant Arbeide paa Livstid kunne finde Sted, hvilken sidste Straf stedse skal anvendes, hvis den Paagjældende sjette Gang maatte blive funden skyldig i foranførte Brøde.

§ 23.

Da der kunne tænkes Tilfælde, hvori Nogen, som redelig er kommen i Besiddelse af stjaalne Koster, dog lægger Dølgsmaal paa samme, naar de efterlyses som Eieren ulovligen frakomne, uden at han derved har havt til Hensigt at fravende Eieren sit Gods, men kun har ladet sig bestemme af øieblikkelig Forlegenhed eller Frygt, saa bør han, naar Omstændighederne vise dette, kun ansees med en passende Pengebod eller en kort Tids Fængsel, og efter Sagens Beskaffenhed vil han endog kunne forskaanes for al Straf, dersom han selv siden af egen Drift er kommen frem med de Koster, hvis Besiddelse han fra først af urigtigen fragik.

sviptir, eiga ad álítast í medhaldi þeirra um sjálfs skuldarins refsing gefnu ákvardana, þó med vidurkvæmilegri lækkun straffsins. Þad skal, ef dómur fyrir líkt afbrot ekki fyrr hefur gengid yfir hinn seka, ad tiltölu stærdar, fjölda og ásigkomulags þeirra afbrota, í hvörjum hann hefur hluttekid, sva og máta sjálfrar þessarar hluttekníngar, i sameiníng vid adrar kríngumstædur er hækka edur lækka hans straffsverdskuldan, vera fra 5 daga fángelsi vid vatn og braud til tveggja ára straffserfidis. Finnist hann sekur í annad sinn, á hinn vægasti straffsmáti ad vera 4 sinnum 5 daga fángelsi vid vatn og braud, og hinn hardasti 4 ára straffserfidi. Gjöri hann sig aftur sekann í líku afbroti, á straffstídinn ad vera frá 2 til 8 ára, og finnist hann sekur í 4da sinni, frá 4 til 16 ára. Fimta sinn á 8 ára straffserfidi ad vera hid minnsta, enn slíkt erfidi getur og eftir kríngumstædunum ákvedist um lífstíd, hvört sídastnefnda straff ætíd skal heimfærast, þegar sakamadurinn í sjötta sinn finnst ad hafa drýgt fyrrnefnt afbrot.

§ 23.

Þar rád má gjöra fyri því tilfelli, ad nokkur, sem reidilega hefur komist yfir stolna muni, samt leggi dulsmál á þá, þegar þeir eftirlýsast sem eigandanum ólöglega frásviptir, án þess ad hann þarmed hafi haft þann tilgáng ad skilja eigandann vid hans góts, heldur einúngis látid leidast af augnabliksins vandrædum edur af ótta, þá á hann, þegar kríngumstædurnar sýna þetta, einúngis ad álítast med vidurkvæmilegri fjársekt ellegar stuttrar tídar fángelsi, og eftir málsins ásigkomulagi á honum jafnvel ad hlífast fyrir öllu straffi, ef hann sídan af sjálfs dádum hefur komid framm med þá muni, hvörja hann frá fyrstu ránglega hafdi neitad ad hafa í sínum vordslum.

§ 24.

Den, der gjør Vane eller Næringsvei af at tilforhandle sig eller paa anden lignende Maade at modtage stjaalne Koster, og som saaledes, skjøndt uden nogen udtrykkelig Aftale, har givet Tyvene Opmuntring til at stjæle ved at aabne dem Leilighed til at blive af med deres Koster, straffes, som om han selv havde stjaalet (§ 21).

§ 25.

Straffen for den Hæler, der forhen er dømt som Tyv, og den Tyv, der forhen er dømt som Hæler.

De Domme, som forhen ere en Tyvshæler overgaaede for Tyveri, blive at tage i Betragtning til Straffens Skærpelse paa samme Maade, som om han derved var befunden i Tyvshæleri. Er den, der nu skal dømmes som Tyv, forhen funden skyldig i Hæleri, kan han i intet Tilfælde dømmes mildere, end om den nye Forbrydelse blot bestod i Hæleri; men, dersom den Straf, hvortil han som Tyv vilde være at dømme, allerede er større end den, der fra foranførte Synspunkt kunde paalægges ham, bliver hiin ældre Dom, ved Bestemmelsen af Straffen for det af ham begaaede Tyveri, alene at tage i Betragtning i Overeensstemmelse med denne Forordnings § 3 Nr. 7.

§ 26.

Tyveri, begaaet af Børn imellem 10 og 15 Aar.

Stjæler Barn imellem 10 og 15 Aar, straffes det enten med Riis af Slutteren under Fogdens Opsyn eller med Fængsel fra 1 til 4 Uger. Ved Valget af de fornævnte Strafarter bør det fornemmelig komme under Overveielse, hvilken af disse der efter de personlige Egenskaber og Forhold kan antages at være det virksomste og hensigtsmæssigste Middel til Barnets Forbedring, ligesom der ogsaa bør tages særdeles Hensyn til, om der paa Stedet haves et Fængsel, hvor Bar-

§ 24.

Sá sem gjörir sér það að vana edur bjargrædisvegi að kaupa edur á annann líkann hátt að komast yfir stolna muni, og sem þannig, þótt útþrykkilegt aftal ekki hafi gjört verid þarum, hefur upporfad þjófana til stulda med því að útvega þeim hentugleika til að koma þeirra stolnu munum út, straffist eins og hann sjálfur hefdi stolid (§ 21).

§ 25.

Straff fyri þann hilmanda, er ádur er dæmdur sem þjófur, og þann þjóf, er fyrr var dæmdur sem hilmandi.

Þeir dómar, sem fyrr höfdu gengid yfir þjófnadar hilmara fyri stuld, eiga að takast til yfirvegunar til straffsins skerpíngar á sama hátt og ef hann hefdi þarvid fundinn verid að þjófshilmíngu. Sje sá, er nú skal dæmast sem þjófur, ádur fundinn sekur í hilmíngu, getur hann í aungvu tilfelli dæmst vægar, enn ef hid nýa afbrot eingángis hefdi hilmíng verid. Enn, sje það straff, hvartil hann, sem þjófur, hefdi átt að dæmast, þegar stærra enn það, sem frá fyrrgreindu sjónarmidi gat uppálagst honum, á sá eldri dómur, vid straffsákvördun þess af honum framda þjófnadar, eingángis að takast til yfirvegunar, samkvæmt þessarar tilskipunar § 3 No. 7.

§ 26.

Um þjófnad, framinn af barni milli 10 og 15 ára að aldri.

Steli barn millum 10 til 15 ára að aldri, straffist það annadhvört med vendi af fángaverdi undir fógetans tilsjón, ellegar med fángelsi frá 1 til 4 vikna. Vid val fyrrtédra straffstegunda á það sérílagi að yfirvegast, hvor af þessum, eptir barnsins persónulegu eiginlegleikum og ástandi geti álitist að vera hid kröftugasta og rádlegasta medal til barnsins betrunar, eins og líka sérlegt tillit á að hafast til þess, hvört þar á stadnum slíkt fángelsi sje til, í hvörju barninu verdi hlíft fyri

net ei alene kan være befriet for skadeligt Samqvem med Andre, men ogsaa have passende Beskjæftigelse og være under tilbørligt Tilsyn. Men er et særdeles strafværdigt Tyveri begaaet af et Barn, der mere nærmer sig 15 end 10 Aars Alderen, og derhos dette Barns Udvikling og de øvrige Omstændigheder tale for en høiere Grad af Tilregnelse, bliver det enten at ansee med en alvorlig Revselse af Riis, efter Omstændighederne fordeelt paa 2 Dage, dog ingensinde ad Gangen over 25 Slag, hvorved naturligviis bør paasees, at dets Sundhed ikke lider, eller med Fængselsstraf indtil 8 Uger.

§ 27.

Befindes et Barn under 15 Aar anden Gang i Tyveri, vil det blive at ansee i Overeensstemmelse med den sidste Deel af § 26; men dersom denne allerede er anvendt paa samme, kunne efter Omstændighederne begge de der nævnte Straffe i Forening paalægges det. Skulde Barnet, endnu inden det opnaaer 15 Aars Alderen, oftere lade sig finde i Tyveri, bliver det at hensætte til Strafarbeide indtil 2 Aar.

§ 28.

Iøvrigt bør det, naar Børn findes skyldige i Tyveri, tages under nøie Overveielse, om der ikke af Forældrene eller Andre, hvem Forsorg for Barnet paaligger, maatte være viist en saadan Mangel paa behørig Omhu for dets Sædelighed, at et særdeles Tilsyn fra det Offentliges Side eller en anden Foranstaltning maatte være fornøden for at frelse det fra videre Fremgang paa Lastens og Fordærvelsens Bane, hvorom Dommeren haver at henvende sig til de Autoriteter, som Tilsyn med Opdragelsesvæsenet tilkommer. Hvis Forhold og Omstændigheder gjøre det antageligt, at det Barn, der første Gang befin-

skadlegu samkvæmi vid adra, og því líka þar ordid haldid til hentugrar idju enn þad sjálft verid undir tilhlýdilegri umsjón. Enn, sje einhvor sérlega straffsverdur þjófnadur framinn af barni, sem er nær 15 enn 10 ára aldri, og þarhjá þessa barns þroski og adrar kríngumstædur mæla framm med hærra tilreiknunarmáta, á þad annadhvort àd álitast med alvarlegri refsing med vendi, eptir kríngumstædunum skiftri til tveggja daga, þó aldregi meir í hvort sinn enn 25 vandarhoggum, hvarhjá sjálfsagt þó á ad lítast eptir, ad þad ekki lidi skada á heilsu sinni, ellegar og med fángelsisstraffi allt til 8 vikna.

§ 27.

Finnist barn, sem er yngra enn 15 ára, í annad sinn i þjófnadi, á þad ad álitast samkvæmt sídasta parti af § 26; enn, sje barnid ádur þannig straffad, meiga, eptir kríngumstædunum, bádar nefndar straffstegundir uppáleggjast því í sameining. Kynni barnid, ádur enn þad nær 15 ára aldri, optar láta sig finna í þjófnadi, á þad ad setjast til straffserfidis, hæst til tveggja ára.

§ 28.

Annars á, þegar børn finnast sek í þjófnadi, þad ad takast til nákvæmrar yfirvegunar, hvørt ekki foreldrar edur adrir, sem skyldugir eru til ad sorga fyri barninu, kynnu ad hafa sýnt sig í slíkum skorti á tilhlýdilegri umhyggju fyri þess sidsemi, ad sérleg tilsjón af hins Opinbera hálfu edur einhvør onnur rádstøfun væri naudsynleg til ad frelsa þad frá frekara frammgángi á lastanna og fordjørfunarinnar vegi, hvarum dómarinn þá á ad leita þeirra yfirbodara sem eiga ad hafa tilsjón med barna uppeldi. Ef ástand og kríngumstædur leida til þeirrar ætlunar, ad þad barn, er fyrsta sinn finnst i þjófnadi, med annari

des i Tyveri, ved anden Foranstaltning, som kan træffes, vil rettes og forbedres uden at lide den Straf, som efter de foranførte Bestemmelser skulde paalægges samme, bliver derom at gjøre Indberetning til Vort Danske Cancellie, som da skal være bemyndiget til at frafalde Paatale.

§ 29.

Tyveri, begaaet af unge Mennesker imellem 15 og 18 Aar.

Skjøndt de almindelige Forskrifter om Straffene for Tyveri og Hæleri blive anvendelige med det opnaaede 15de Aar, saa bør der dog ei blot, i Henhold til § 4, ved Straffegradens Bestemmelse vises særdeles Lemfældighed imod unge Mennesker, der ere imellem hiin Alder og 18 Aar, forsaavidt ikke Forbrydelsens Beskaffenhed eller den Paagjældendes øvrige Forhold maatte vidne om et saadant Hang til Forbrydelse, at Strenghed bliver fornøden; men Vi ville endog, for at Fængselsstrafs Anvendelse paa deslige unge Mennesker saameget muligt kan undgaaes, have bestemt, at, hvor den almindelige Straf vilde være Fængsel paa Vand og Brød, bør en Mandsperson i bemeldte Alder, hvis det efter indhentet Erklæring fra en autoriseret Læge findes, at der med Hensyn til hans Helbredstilstand ingen Betænkelighed derved kan haves, og Omstændighederne ellers ikke tale derimod, istedetfor at lide Straf af Fængsel ansees med Slag af en Rotting, ikke under 10 og ikke over 25 Slag. Er den Skyldige af Qvindekjøn, eller er hiin Legemsrevselse af anden Aarsag uanvendelig, bliver i Overeensstemmelse med Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 Fængsel paa sædvanlig Fangekost at anvende, men kun i det Halve af det der bestemte Dagetal, hvorhos der, i Lighed med hvad der er fastsat i § 26, skal drages Omsorg for at give den Paagjældende passende Beskjæftigelse i Fængslet. Iøvrigt skal den Lempelse i den almindelige

rádstøfun, sem gjørd má verda, geti leidréttst og betrast, án þess ad lída þad straff, sem eptir framanskrifudum ákvordunum ætti ad uppáleggjast því, á skirsla þarum ad sendast voru Danska Cancellii, sem þá hefur myndugleika til ad fráfalla málsins ákjæru.

§ 29.

Um þjófnad, framinn af úngum manneskjum millum 15 til 18 ára.

Þótt þær almennu forskriftir um strøff fyri þjófnad og hilmíngu egi ad vera heimfæranlegar til þess, er nád hefur 15 ára aldri, svo á samt, í tilliti til § 4, vid straffsmátans ákvørdun sérleg limfeldni ad audsýnast úngum manneskjum, sem eru millum þessa og 18 ára aldurs, ad svo miklu leiti afbrotsins ásigkomulag edurønnur breytni hins seka ekki kunna ad vitna um slíka hneging til misgjørda, ad straung hegníng sje naudsynleg; enn Vér viljum jafnvel, til þess ad komist verdi hjá fángelsisstraffs heimfæríngu til slíkra únglínga, ad svo miklu leiti sem møgulegt er, hafa ákvardad ad þar sem almennt straff ætti ad vera fángelsi vid vatn og braud, á karlmadur af nefndum aldri, ef løggilds læknis þarum útvegad álit sýnir, ad ekki þurfi ad óttast fyrir ad heilbrigdi hans hljóti skada þaraf, og kríngumstædurnar annars ekki mæla þar á mót, í stad þess ad sæta fángelsisstraffi, ad álitast med høggum af mjóu reirpriki, sem ekki sjeu færri enn 10 og ekki fleiri enn 25. Sje hinn seki kvennkyns, edur sje tjed líkamleg refsíng af annari orsøk ekki heimfæranleg, á, samkvæmt Tilskipun af 12ta Juni 1816 § 7 fángelsi vid sidvanalegann fángakost ad heimfærast, enn samt ekki nema ad helmíngi þeirrar þar ákvørdudu dagatølu, hvarhjá og, vidlíka og ákvedid er í § 26, á ad sorga fyri því, ad hinum seka sje haldid í fángelsinu til hentugrar idju. Annars skal sú linun á því almenna straffi sem nærverandi § hefur heimilad med tilliti til ádurnefndra úng-

Straf, som nærværende § har hjemlet med Hensyn til ovenmeldte unge Mennesker, ikke betage den Dom, som overgaaer et saadant, sin Virkning til Straffens Skærpelse i Tilfælde af Forbrydelsens Gjentagelse.

§ 30.

Tilfælde, hvori den almindelige Tyvsstraf bortfalder paa Grund af Forbrydelsens Beskaffenhed.

Da der gives Handlinger, der, skjondt de efter deres Form maae henfores under det almindelige Begreb om Tyveri, dog paa Grund af Gjenstandens Ubetydelighed, i Forbindelse med dens ovrige Beskaffenhed eller formedelst særdeles Forhold, ikke i den almindelige Forestilling fremtræde som en saadan Forbrydelse og derfor heller ikke vidne om den paa at tilvende sig Andres Gods rettede Villie, der hører til Tyveriets sande Væsen, saasom naar Frugter paa anden Mands Mark eller i dennes Hauge, eller Fode- eller Drikkevarer borttages til umiddelbar Fortæring eller dog af ubetydelig Værdi, uden at der i den Maade, hvorpaa den Paagjældende har banet sig Adgang til de Steder, hvor bemeldte Frugter eller Varer fandtes, er Noget, som udelukker Handlingen fra den foranforte mildere Bedommelse, saa ville Vi, i Overeensstemmelse med den Grundsætning, der allerede forhen med Hensyn til nogle enkelte Tilfælde har viist sig i flere Lovsteder, f. Ex. 6—17—30 cfr. 31, have fastsat som almindelig, saavel for disse som for andre Tilfælde af lignende Natur gjældende, Regel, at de ikke skulle behandles som Tyveri eller uden paa dens Forlangende, som derved finder sig forurettet, gjores til Gjenstand for Undersøgelse eller Paatale. Men, naar en saadan Handling paaklages, bliver Sagen at behandle politieretsviis, og den Paagjældende, som findes skyldig, at ansee enten med en Bod indtil 20 Rbd. Sølv eller efter Omstændighederne med Fængsel indtil 14 Dage. Dog, hvis et Forhold af foranforte Beskaffenhed, enten fordi det i Begyndelsen har havt Udseende

linga, ekki firra neinn dom, sem yfir einhvorjum slíkum gengur, sinni verkun til straffsins skerpíngar, ef afbrotid sídar verdur ítrekad.

§ 30.

Tilfelli, í hvorjum almennt þjófsstraff burtfellur vegna misgjordarinnar ásigkomulags.

Þar svo kann vid ad bera, ad verk sjeu framin, sem, þótt þeirra form geti fært til almennrar hugmindar um þjófnad, samt vegna tilefnisins audvirdilegleika, í sameiníng vid annad þess ástand ellegar vegna sérlegs ásigkomulags, ekki í almennum hugþótta sýna sig sem slík misgjord, og þessvegna ekki heldur vitna um þann til ad komast yfir annara eigur midandi vilja, sem heyrir til þjófnadarins eginlegu veru, svo sem ef ávextir á annars manns jord edur í hans urtagardi, ellegar matvæli eda drykkjufaung burttakast til einberrar neytslu þá strax, ellegar þó af litilfjorlegu verdi, án þess nokkud liggi í þeim hætti, á hvorn hlutadeigandi hefur útvegad sér adgaungu til þeirra stada hvar tédir ávextir eda munir fundust, er útiloki verkid frá ádurgreindu mildara umdæmi, svo viljum Vér, samkvæmt þeirri grundvallarreglu, sem þegar fyrrum med tilliti til stakra tilfella hefur sýnt sig í ymsum lagagreinum, til dæmis 6—17—30, sbr. 31, hafa ákvedid sem almenna, svo vel fyri þessi sem onnur tilfelli af líku edli gildandi reglu, ad þau ekki skuli medhondlast sem þjófnadur, edur, nema eptir þess manns krofu, er þarmed finnur sér órétt gjordann, gjorast ad nokkru rannsóknar edur ákjæru efni. Enn, þegar klagad er yfir slíku verki, á sokinn ad medhondlast á Pólitíréttar hátt, og sá hlutadeigandi, er finnst sekur, ad álitast annad hvort med sektum, hæst til 20 Ríkisbánkadala silfurs, edur, eptir kríngumstædunum, med fángelsi lengst til 14 daga. Samt, ef nokkur hegdun af slíku ásigkomulagi, annad hvort vegna þess, ad hún fyrst sýndist vera stærra afbrot, edur vegna sambands sins vid

af en større Brøde eller formedelst sin Forbindelse med andre Handlinger, der egnede sig til offentlig Undersøgelse, er blevet Gjenstand for en saadan, bliver den Straf, som den Paagjældende derved har paadraget sig, at bestemme ved den Dom, som afsiges under den desangaaende anlagte Justitssag, forsaavidt ikke vedkommende Eier har frafaldet Paatale.

§ 31.

Ulovlig Skovhugst og anden Skovforbrydelse.

Hvad ulovlig Skovhugst og anden Skovforbrydelse angaaer, vil det indtil videre have sit Forblivende ved de derom givne særegne Anordninger.

§ 32.

Om de Handlinger, som i Loven henføres til Ran.

De Handlinger, som i Loven henføres til Ran, skulle, forsaavidt de bestaae i Borttagelse af rørlige Ting, for Fremtiden i alle Maader behandles efter de Bestemmelser, som nærværende Anordning indeholder for Tyveri. Hvad de Tilfælde angaaer, hvori egenmægtig Behandling af Andres urørlige Ting efter Loven straffes som Ran, da, ligesom saadant Forhold efter sin Natur maa henføres til Vold paa Andres Eiendele, bliver Straffen derfor at bestemme efter Grundsætningerne for det sidste Slags Forbrydelser. Det Samme bør og være Reglen i det i Lovens 6—15—19 omhandlede Tilfælde, naar Intet er blevet borttaget af den, der paa den i Artiklen ommeldte Maade har krænket Veifreden.

§ 33.

Om den med Magt eller Trudsel forbundne Borttagelse af anden Mands Gods.

Dersom Nogen for at frarane en Anden hans Gods har brugt Magt eller Trudsel, men samme dog har været saaledes beskaffen, at

önnur verk, sem máttu takast til opinberrar rannsóknar, er ordid hennar málefni, á þad straff er hinn ákjærdi þannig hefur dregid yfir sig, ad ákvardast med þeim dómi, sem uppsagdur verdur í þeirri þarum höfdudu Jústitzsök, ad svo miklu leiti sem hlutadeigandi eigandi ekki hefur fráfallid sinni ákjæru.

§ 31.

Um ólöglegt skógarhögg og adrar skógamisgjördir.

Hvad ólöglegu skógarhöggi og ödrum skógamisgjördum vidvíkur eiga þær þarum útgefnu sérlegu Tilskipunir fyrst um sinn ad vera í gildi.

§ 32.

Um þau verk er löginn reikna til ráns.

Þau verk, er löginn reikna til ráns, skulu, ad svo miklu leiti þau eru innifalinn í töku hræranlegra hluta, eptirleidis á allann hátt medhöndlast eptir þeim ákvördunum, sem nærverandi Tilskipun inniheldur fyrir þjófnad. Hvad þeim tilfellum vidvíkur, í hvörjum sjálfrád medhöndlun af annara óhræranlegu hlutum eptir lögunum straffast sem rán, þá, eins og slík breytni eptir sinu edli hlýtur ad reiknast til ofríkis á annara eigum, verdur straffid þarfyrir ad ákvardast eptir grundvallarreglunum fyrir afbrot af sídastnefndu kyni. Hid sama á og regla ad vera í því í laganna 6—15—19 umhöndlada tilfelli, þegar ekkert hefur verid burt tekid af þeim, sem á þann í artikulanum greinda hátt hefur spillt vegafridnum.

§ 33.

Um þá med makt edur hótunum sameinndu töku af annars manns gótsi.

Ef nokkur, til ad ræna frá ödrum hans gótsi, hefur brúkad makt edur hótun, sem þó hafa verid þannig á sig komnar, ad alls

der aldeles ingen Anledning har været til at befrygte nogen egentlig Mishandling, f. Ex. naar Nogen blot har snappet eller slaaet en Ting ud af en Andens Hænder eller brugt Trudsler, som der ikke var Anledning til at antage, at han kunde eller vilde sætte i Værk, saa bliver denne voldsomme Adfærd at tage i særdeles Betragtning ved den nærmere Bestemmelse af den i § 32 hjemlede Straf, under omhyggeligt Hensyn til alle de Omstændigheder, som forøge eller nedsætte dens Strafbarhed.

§ 34.

Om Røveri.

Naar derimod Nogen ved virkelig tilføiet personlig Overlast eller ved Trudsler med personlig Vold, som vare af anden Beskaffenhed end de i § 33 forudsatte, skiller anden Mand ved Penge eller Gods, hvoraf denne var i Besiddelse, saa bliver han, saafremt ingen af de Omstændigheder ere tilstede, som i Medhold af det Følgende ville paadrage ham høiere Straf, at ansee med Strafarbeide fra 4 til 8 Aar. Men, dersom Forbryderen ved Indbrud eller paa anden Maade, der i § 12 er sat ved Siden af Indbrud, er trængt ind i anden Mands Bolig, eller hvis iøvrigt Tiden eller Stedet, hvor det røveriske Anfald foregaaer, Fleerheden af de Personer, som deri tage Deel, de Vaaben, hvormed den eller de Skyldige ere forsynede, eller som endog til Handlingens Udførelse ere benyttede, eller andre Omstændigheder give Forbrydelsen en særdeles Grad af Farlighed, eller dersom virkelig Mishandling er udøvet, saasom ved at binde, kneble eller saare Nogen, saa skal Straffen være Arbeide fra 8 til 16 Aar, eller, efter Sagens Beskaffenhed, paa Livstid, Alt i Forhold til det mere eller mindre farlige Forsæt, som ved det hele røveriske Foretagende er lagt for Dagen, samt den Grad, hvori samme er kommet til Udførelse. Under særdeles

enginn líkindi væri til ad óttast fyrir neinni eginlegri misþirmíng, til dæmis, hafi nokkur hriffsad eda slegid nokkurn hlut af annars höndum edur brúkad hótanir, sem engin líkindi voru til ad ætla, ad hann kynni edur vildi framkvæma, svo á þessi ofríkislega adferd ad takast til sérlegrar yfirvegunar vid nákvæmari ákvördun þess í § 32 heimilada straffs, med umhyggjusamlegu tilliti til allra þeirra kríngumstædna er auka edur ríra hennar straffsverdskuldan.

§ 34.

Um reyfaraverk.

Þegar þarámót nokkur, med verulega æfdu persónulegu ofbeldi ellegar med hótunum um persónulegt ofríki, sem voru af ödru ásigkomulagi enn rád er fyrir gjört í § 33, skilur annann mann vid peninga edur góts er í hans vördslum voru, svo á hann, svoframt enginn þeirra kríngumstædna er til stadar sem í medhaldi hins eptirfylgjanda mundi draga hærra straff yfir hann, ad álitast med straffserfidi frá 4 til 8 ára. Enn ef misgjördamadurinn med húsuppbroti edur á annan hátt, sem í § 12 er settur vid hlid á húsuppbroti, hefur þreingt sér inn í annars manns hýbýli, edur, ef annars tíd edur stadur, hvar reyfarans árædi skédur, fjöldi þeirra manna er eiga hlut þar í, þau vopn hvarmed sá edur þeir seku eru útbúnir edur sem jafnvel hafa notud verid til verksins framkvæmdar, ellegar adrar kríngumstædur gjöra misgjörnínginn sérlega hættulegann edur verulegar misþirmíngar, svosem med ad binda, kjefla edur særa nokkurn, eru framdar, svo skal straffid vera erfidi frá 8 til 16 ára, ellegar, eptir málsins ásigkomulagi, um lífstíd, allt ad tiltölu vid þann meir eda midur hættulega ásetníng, sem vid gjörvallt slíkt reyfara fyritæki er í ljós leidt, svo og þá frekju, med hvörri þad hefur frammkvæmt verid. Þegar kríngumstædurnar eru

skærpende Omstændigheder, og navnligen naar enten betydelig Mishandling er tilføiet Nogen, eller de brugte Vaaben eller andre Omstændigheder vidne om, at Forbryderen har været beredt paa til sin Hensigts Fremme at gaae til slig Yderlighed, bliver Kagstrygning at forene med Arbeidsstraffen for Livstid. Er ved det røveriske Anfald Livet berøvet Nogen, eller der er tilføiet ham en Mishandling af det Slags, som Forordningen 4de October 1833 § 2 omhandler, skal den Skyldige have sit Liv forbrudt; men, dersom Gjerningen var forbunden med en umiddelbar morderisk Beslutning, bliver, eftersom denne er bleven udført eller ikke, Lovens 6—9—12 eller 6—6—22 at anvende.

Hvad Sørøveri angaaer, vil Forordningen 20de April 1825 §§ 1 og 2 blive at anvende, dog at Forbryderen i det Tilfælde, som § 1 sidste Membrum omhandler, udenfor Vore vestindiske Colonier, istedetfor at underkastes den der nævnte skærpede Livsstraf, ansees efter Lovens 6—9—12.

§ 35.

Dersom Røveri maatte være udøvet imod Posten (§ 9) eller paa dem, som Skibbrud eller anden saadan Ulykke er overgaaet (§ 11), bliver Saadant altid ved Straffens Bestemmelse at tage i Betragtning som en særdeles skærpende Omstændighed, saa at enten den ellers forskyldte Straffetid forlænges, eller at Kagstrygning forenes med Strafarbeide for Livstid, naar dette allerede ved Forbrydelsens øvrige Beskaffenhed var forskyldt.

§ 36.

Dersom den, der fratager en Anden hans Gods, har udøvet saadan Vold eller Trudsel, som § 34 omhandler, for at sætte sig istand

sérlega skérpandi, og nefnilega þegar annadhvort mikilvæg misþirming hefur á nokkrum drýgd verid, ellegar hin brúkudu vopn edur adrar kríngumstædur vitna um, ad misgjörníngsmadurinn hafi búist vid, til slíks tilgángs frama, ad grípa til slíkra ódæda, á kagstrýking ad sameinast erfidisstraffinu um lífstíd. Sje nokkur sviptur lífi af reyfarans árædi, edur á honum sje drýgd nokkur misþirmíng af því kyni sem Tilskipun af 4da October 1833 § 2 umhöndlar, skal hinn seki hafa fyrigjört lífi sínu; enn, ef verkid var sameinad einbeinum mordsásetníngi, á, hvört heldur þessi vard framkvæmdur edur eigi, Laganna 6—9—12 ellegar 6—6—22 ad heimfærast.

Hvad Sjóreyfaraskap vidvíkur, á Tilskipuninn af 20ta Aprilis 1825, §§ 1 og 2 ad heimfærast, þó svo, ad misgjörníngsmadurinn í því tilfelli er § 1 sídasta atridi umhöndlar, fyrir utan Vor vestindisku eylönd, í stadinn fyrir ad sæta því þar nefnda skérpta lífsstraffi, álitist eptir Laganna 6—9—12.

§ 35.

Séu reyfaraverk drýgd mót Pósti (§ 9) ellegar mót þeim sem ordid hafa fyri skipbroti edur ödru óhappi (§ 11), á slíkt ætíd vid straffsins ákvördun ad takast til yfirvegunar sem sérlega skérpandi kríngumstæda, svo ad annadhvort hin annars verdskuldada straffstíd lengist, ellegar kagstrýking sameinist erfidi um lífstíd, nær þettad þegar med ödru misgjörníngsins ásigkomulagi var verdskuldad ordid.

§ 36.

Ef sá, er tekur annars manns góts frá honum, hefur drýgt slíkt ofríki edur hótan sem § 34 umhöndlar, til ad setja sig í stand til ad

til at fuldbyrde Borttagelsen eller bringe det tagne Gods i Sikkerhed, bliver han at straffe i Overeensstemmelse med bemeldte § uden Hensyn til, om han ved at begynde paa Forbrydelsen allerede havde været sindet at benytte slige Midler eller ikke.

§ 37.

Dersom Nogen ved Vold eller Trudsler aftvinger Nogen en Forskrivning, Qvittering eller andet Document, som kan paadrage ham eller Andre Forpligtelser, eller skille ham eller Andre ved Rettigheder, bliver han i alle Maader at ansee, ligesom om han umiddelbart havde berøvet en Anden Penge eller Gods.

§ 38.

Om Liigs Udplyndring.

Den, som udplyndrer Liig, bliver selv i det Tilfælde, der omhandles i Lovens 6—16—3, at straffe som for Tyveri. Er slig Forbrydelse udøvet i et Liigs Begravelsessted, eller har Mishandling af Liget dermed været forbunden, bliver dette ved Anvendelsen af den almindelige Tyvsstraf at tage i Betragtning som en særdeles skærpende Omstændighed.

§ 39.

Besiddelsestyveri.

Den, der paa ulovlig Maade sætter sig i Besiddelse af en ham selv tilhørende Ting, skal, forsaavidt dermed ikke maatte være forbunden nogen svigagtig Hensigt, istedetfor at lide efter Lovens 6—17—12, ansees med Bøder fra 2 til 20 Rbd. Sølv efter Omstændighederne. Men i Tilfælde af, at en svigagtig Hensigt dermed er forbunden, saasom naar Nogen hemmelig sætter sig i Besiddelse af Ting, som han til en Anden har pantsat, eller den, som har udlaant

framkvæma tøkuna ellegar til ad koma því tekna í óhultann stad, á hann ad straffast samkvæmt tjedum §, án tillits til þess, hvort hann, þegar hann byrjadi misgjørnínginn, hafdi ætlad ad nota sér af slíkum medølum, ellegar ekki.

§ 37.

Ef nokkur med ofríki edur hótunum kúgar nokkurn til ad útgefa skriflega skuldbinding, kvittering edur annad skjal, sem getur uppálagt honum edur ødrum skyldur, edur firrt hann edur adra réttindum, á hann á allann hátt ad álítast eins, og ef hann einmidt hefdi rænt peníngum edur gótsi frá ødrum.

§ 38.

Um rán frá líki.

Sá sem rænir lík á, jafnvel í því tilfelli sem Laganna 6—16—3 umhøndlar, ad straffast sem fyri þjófnad. Sé slík misgjørd drýgd í legstad líksins, edur misþirmíng nokkur undireins hefur verid líkinu audsýnd, á þettad, vid heimfæríng almenns þjófsstraffs, ad takast til yfirvegunar sem sérlega skérpandi kríngumstæda.

§ 39.

Um vørdsluþjófnad.

Sá sem á óløglegann hátt setur sig í vørdslu eins hlutar, sem heyrir honum sjálfum til, skal, ad svo miklu leiti enginn svikSamlegur tilgángur er sameinadur þarmed, í stadinn fyrir ad lída straff eptir Laganna 6—17—2, álítast med sektum frá 2 til 20 Rbdla silfurs, eptir kríngumstædunum. Enn í því tilfelli, ad svikSamlegur tilgángur sje sameinadur þarmed, svo sem ef nokkur heimuglega setur sig í vørdslu nokkurs hlutar, sem hann hefur pantsett ødrum, ellegar sá, sem hefur ljed sinn

sin Ting, hemmelig tager den tilbage og vil kalde Laantageren til Ansvar for samme, ansees den Skyldige med den Straf, som saadant Bedrageri, efter de dermed forbundne Omstændigheder, i Overeensstemmelse med denne Vor Anordning kan paadrage. Hvis Nogen, for at sætte sig i Besiddelse af sit Eget, har udøvet Vold, bliver han herfor tillige at ansee efter den udøvede Volds Beskaffenhed.

§ 40.

Brugstyveri.

Dersom Nogen paa ulovlig Maade har sat sig i Besiddelse af en Andens Ting, men det efter Omstændighederne maa antages, at han ikke har villet tilegne sig den eller skille Eieren derved, men ikkun villet benytte sig af samme til et bestemt Brug, bliver han efter Sagens Beskaffenhed og navnlig med Hensyn til, hvorvidt Eieren derved har været udsat for noget særdeles Tab ved Tingens Forringelse eller i andre Maader, at ansee med Bøder fra 2 til 20 Rbdlr. eller Fængsel paa Vand og Brød indtil 8 Dage.

§ 41.

Bedrageri.

Den, som ved at udgive sig for en anden Person end den, han er, eller ved falskeligen at foregive sig at gaae en Andens Ærinde og af denne at være bemyndiget til at modtage Varer, Penge og deslige, eller ved andre lignende svigagtige Midler fravender en Anden Penge eller Gods, bliver at straffe i Overeensstemmelse med nærværende Vor Anordnings § 1 og de for dennes Anvendelse i de paafølgende §§ foreskrevne Regler.

§ 42.

Bestemmelsen i den foregaaende § bliver at anvende paa den, som underslaaer noget et Stervbo tilhørende Gods eller en samme til-

hlut, heimuglega tekur hann til baka og vill krefja þann er lánid fékk til ábyrgdar þarfyrir, álíiist hinn seki med því straffi sem slík svik, eptir þeim þarmed sameinudu kríngumstædum, samkvæmt þéssari Vorri Tilskipun, geta yfir sig dregid. Ef nokkur, til ad ná eign sinni, hefur framid ofríki, á hann hérfyrir undir eins ad álítast eptir hins framda ofríkis ásigkomulagi.

§ 40.

Um Brúkunarþjófnad.

Ef nokkur á óloglegann hátt hefur sett sig í vörðslu annars manns hlutar, enn þad þó eptir kríngumstædunum hlýtur ad virdast svo, ad hann ekki hafi viljad eigna sér hlutinn, eda skilja eiganda vid hann, enn einúngis viljad nota sér af honum til vissrar brúkunar, á hann, eptir málsins ásigkomulagi, og nefnilega med tilliti til, ad hve miklu leiti eigandinn kynni þaraf ad lída nokkurt sjerlegt tjón í rírnun hlutarins edur á annann hátt, ad álítast med sektum frá 2 til 20 Rbdla edur fángelsi vid vatn og braud til hæst 8 daga.

§ 41.

Um svik.

Sá, sem med ad látast vera önnur persóna enn hann er, ellegar med falsklega ad segja ad hann reki annars manns erindi og hafi af honum fengid myndugleika til ad taka á móti vorum, peníngum og þvílíku, ellegar med ödrum líkum sviksamlegum medölum skilur adra vid peninga edur góts, á ad straffast samkvæmt nærverandi Vorrar Tilskipunar § 1 og þeim fyrir hans heimfæríngu í eptirfylgjandi §§ fyrirskrifudu reglum.

§ 42.

Ákvördüninn í fyrifarandi § á ad heimfærast til þess, sem undandregur nokkud Dánarbúi tilheyrandi góts edur einhvörja því tilheyr-

kommende Fordring, eller paa anden saadan Maade besviger Nogen ved fortsætlig at fordølge, hvad han er pligtig at opgive; ligeledes paa den, der mod bedre Vidende og for at fravende en Anden, hvad der lovlig tilkommer denne, fragaaer Modtagelsen af hvad der er ham betroet til Laan (Penge eller Andet), Leie, Forvaring, Pant eller i andre Maader, saaledes at enten det Modtagne selv skulde tilbagegives eller noget Andet istedetfor samme betales; fremdeles paa den, der svigagtigen nægter den Tilbagegivelse eller Betaling, som har fundet Sted af hvad han har havt at fordre af en Anden; videre paa den, der fremfører opdigtede Fordringer i et Stervbo eller ved anden Leilighed, hvor de formedelst de Vedkommendes Mangel paa Kundskab om Omstændighederne kunne ventes at sættes igjennem; saa og paa den, der svigagtig modtager Penge eller Gods, som en Anden, paa Grund af urigtig Kundskab til Omstændighederne, troer sig pligtig at betale eller afgive til ham; samt paa den, der berøver en Anden Midlerne til at gjøre en lovlig Fordring gjældende eller til at værge sig mod en urigtig Fordring ved at fravende ham Documenter eller tilintetgjøre disse eller gjøre dem ubrugelige. Det skal iøvrigt ingensinde tjene som Beviis til at fælde Nogen som skyldig i Svig, at han ikke med Eed vil fralægge sig en Fordring eller en Indsigelse eller paa saadan Maade bekræfte en af ham fremsat Fordring eller Indsigelse.

§ 43.

Den, der ulovlig afhænder eller paa anden saadan svigagtig Maade, hvorved rette Eiers Eiendomsret kunde gaae tabt, tilegner sig, hvad der er ham betroet til Laan, Leie, Forvaring, Bestyrelse, Pant, saa og den, der sælger eller paa anden Maade afhænder eller pantsætter Gods, der ikke er ham tilhørende, eller hvorover han tidli-

andi krofu, edur á annann slíkann hátt svíkur nokkurn med ad leyna af ásettu rádi því sem hann er skyldugur til ad gefa til kynna; sömuleidis sá, sem mót betri vitund, og til ad draga undan ödrum pad sem honum löglega ber, gengur á móti því ad hann hafi medtekid pad sem honum hefur verid trúad fyrir til láns (peninga edur annad), leigu, geymslu, pants edur á annann hátt, svo ad annadhvort því medtekna skyldi aptur skilast edur nokkud annad gjaldast í þess stad; framvegis til þess manns, er sviksamlega neitar þeirri apturskilun edur endurgjaldi, sem skjed er, af því sem hann ádur átti hjá ödrum; enn fremur til þess, sem framfærir lognar krofur í Dánarbúum edur vid adra hentugleika, hvar þeim, vegna hlutadeiganda skorts á kunnugleika um kríngumstædurnar gat væntst ad verda komid framm; svo og til þess, sem sviksamlega tekur á móti peníngum edur gótsi, sem annar madur, vegna þess ad hann ekki rétt þekkti kríngumstædurnar, þóttist vera skyldugur til ad gjalda edur afhenda honum; líka til þess, sem firrir adra medölum til ad gjöra löglega krofu gyldandi edur til ad verja sig mót rángri krofu, med því ad ná skjölum frá honum edur fyrifara þeim edur gjöra þau óbrúkanleg. Pad skal annars aungvu sinni þjena til bevísingar til ad fella nokkurn sem sekann í svikum, ad hann ekki med eidi vilji gángast undan krofu edur mótmælum, ellegar á slíkann hátt stadfesta nokkra af honum frammfærda krofu edur mótmæli.

§ 43.

Sá sem ólöglega afhendir, edur á nokkurn annann slíkann sviksamlegann hátt, med hvörjum rétts eiganda eignarrétti spillt yrdi, eignar sér pad fyri hvörju honum hefur trúad verid til láns, leigu, geymslu, umráda, pants, svo og sá sem selur edur á annann hátt afhendir edur pantsetur göts, sem ekki er honum tilheyrandi, ellegar hvaryfir hann

gere har overdraget anden Mand en Rettighed, som er uforenelig med den, der ved hiin Handling skulde stiftes, straffes ligeledes i Overeensstemmelse med § 41. Dette bliver og at anvende paa den, som bortflytter, afhænder eller pantsætter arresteret eller udlagt Gods, saa og paa den Fæster eller Forpagter, som svigagtig forvansker den ham overleverede Besætning og Inventarium m. M.

§ 44.

Den foranførte Straf er og anvendelig paa den, der til eget Brug anvender Penge, som han for andre har modtaget, eller som ere ham overgivne til Forvaring eller til en bestemt Anvendelse; dog, dersom det ikke er ved at bryde Segl eller Laas for de fremmede Penge, at han har sat sig i Stand til at benytte dem, og han heller ikke svigagtigen har fragaaet Modtagelsen, bortfalder alt Strafansvar, hvis han, inden Dom i første Instants overgaaer ham, erstatter hvad han saaledes har forbrugt. Det skal iøvrigt, forsaavidt saadan Forødelse af anden Mands Midler ikke har været forenet med de ovenmeldte skærpende Omstændigheder, altid staae i den Skadelidendes Magt, om han vil have Sagen forfulgt; den Skyldige skal i saa Fald ei heller kunne undergives Arrest, uagtet samme ellers, ifølge den af ham begaaede Forseelses Beskaffenhed, maatte være anvendelig, medmindre dette tillige er begjert af den Forurettede, ligesom denne og, indtil Dom er afsagt, kan frafalde Sagens fortsatte Forfølgning. Som Følge af foranførte Bestemmelse skal Forordningen 4de Marts 1690 ikke længere være anvendelig mod private Regnskabsbetjente.

ádur hefur afsalad ødrum manni réttindi, er ekki getur sameinast þeim, er med tédum gjørníngi skyldu stofnast, straffist sømuleidis samkvæmt § 41. Þettad á og ad heimfærast til þess manns, sem burtflytur, afhendir edur pantsetur kyrrsett edur upptekid góts, svo og til þess landseta edur leigumanns, sem svikſamlega sóar honum afhendtu kvikfé og innstædu m. m.

§ 44.

Hid fyrrgreinda straff er og heimfæranlegt til þess, sem til egin brúkunar ver þeim peníngum, hverja hann hefur medtekid fyrir adra, edur sem hafa verid honum afhendtir til geymslu edur sérlegrar brúkunar; samt, sé þad ekki skéd med ad uppbrjóta lás edur innsigli fyrir annara peníngum, ad hann hafi sett sig í stand til ad nota þá, og hann heldur ekki sviksamlega hefur gengid á mót medtokunni, burtfellur øll straffsábyrgd, ef hann, ádur enn dómur gengur yfir honum fyri lægsta rétti, endurgeldur þad sem hann þannig brúkad hefur. Þad skal annars, ad svo miklu leiti slík sóun af annars manns eignum ekki hefur verid sameinud fyrrgreindum skérpandi kríngumstædum, ætíd vera í þess manns valdi, sem skadann hefur lidid, hvort hann vilji hafa málssókninni framfylgt; sá seki skal í því tilfelli ekki setjast í vardhald, þótt þad annars, eptir þeirrar af honum frømdu yfirsjónar ásigkomulagi, kynni ad vera heimfæranlegt, nema þess undir eins hafi krafist verid af þeim sem fyrir óréttinum vard, eins og þessi líka, allt til þess dómur er uppsagdur, getur fráfallid frammhaldi málssóknarinnar. Í fylgi fyrrgreindra ákvardana skal Tilskipuninni af 4da Martsí 1690 ekki leingur vera heimfæranleg til Privatmanna reikníngsskaparþjóna.

§ 45.

Optagelse eller Flytning af Skjelsteen eller andet Mærke.

Den, som for at udvide sin Eiendom eller skaffe den paa en Andens Bekostning en fordeelagtig Egenskab optager eller flytter Skjelsteen eller andet Mærke, der betegner Grændsen for de forskjellige Eiendomme eller de dermed forbundne Rettigheder, ansees i Overeensstemmelse med § 41.

§ 46.

Bedrageri ved Signen og Manen m. M.

Dersom Nogen ved saadanne indbildte og overtroiske Kunster, som omtales i Lovens 6—1—10 til 13, bedrager Almuen eller Andre, som maatte være daarlige nok til saaledes at lade sig bedrage, bliver ogsaa denne Anordnings § 41 derpaa at anvende; men ved Straffegradens Bestemmelse bliver ikke blot det Pengetab, som han derved paaforer de Bedragne, men ogsaa slig Fremgangsmaades øvrige fordærvelige Følger at tage i Betragtning. Ligeledes bliver ved Anvendelsen af § 41 paa Svig, begaaet i Spil, særdeles Strenghed at iagttage mod dem, som paa saadan Maade have bedraget Ungdommen eller Almuesfolk. Fornævnte Lovens Artikler og i Forbindelse med disse den i Forordningen 30te Marts 1827 § 4 givne Bestemmelse bortfalder saaledes for Fremtiden.

§ 47.

Falsk Maal og Vægt m. M.

Befindes Maal- og Vægtredskaber at være, med Hensigt til ved sammes Hjælp at kunne forurette Andre, dannede af større eller mindre Indhold end det forordnede, hvortil det og hører, naar de lovlige Maal- og Vægtredskaber ere blevne forsætlig forandrede, være sig ved Hjælp af Stavers Indsættelse eller Bundens Flytning i Tonder eller

§ 45.

Um flutning marksteins edur annara merkja.

Sá sem til ad útvídka sinn egindóm edur útvega honum, á annars manns kostnad, einhvorn ábatasamann eginlegleika, upptekur eda flytur marksteina edur annad merki, sem ávísa takmörk adskiljanlegra fasteigna edur þarmed sameinud réttindi, álitist samkvæmt § 41.

§ 46.

Um svik med signíngum, særíngum o. s. frv.

Ef nokkur med slíkum innbirludum og hjátrúarfullum konstum sem umtalast í Laganna 6—1—10 til 13, svíkur Almúgann edur adra, sem kynnu ad vera svo einfaldir ad þeir þannig létu draga sig á tálar, á líka þessarar Tilskipunar § 41 þartil ad heimfærast; enn vid straffsmátans ákvördun á ekki einúngis þad peníngatjón sem hann þarmed orsakar þeim sviknu, heldur og líka slíks framgángsmáta adrar sorglegar afleidíngar ad takast til yfirvegunar. Sömuleidis á, vid heimfæring § 41 til svika, framdra í spilum, sérlega straung hegning ad leggjast á þá, er á slíkann hátt hafa svikid úngdóminn edur Almúgafólk. Fyrrnefndir Laganna artíkular og ásamt þeim sú í Tilskipunarinnar af 30ta Martsi 1827 § 4 gefna ákvördun, burtfalla þannig eptirleidis.

§ 47.

Um falskt mál og vigt, m. m.

Finnist máls- og vigtar tilfærur ad vera, í þeim tilgángi ad gjöra ödrum órétt med þeirra hjálp, lagadar til stærra edur minna innihalds enn hid tilskipada, hvartil þad og heyrir, þegar löglegum máls- og vigtar tilfærum med ásetníngi hefur breytt verid, hvort heldur med stafa innsetníng edur botnsins haggan í tunnum eda skjeppum, med málm-

Skjepper, ved Metalmaals Ud- eller Indhamring, Vægtlodders Formindskelse eller Forøgelse eller i andre Maader, saa skal saavel den, der har forfærdiget sligt falsk Maal og Vægt eller forfalsket det rette, som den, der har ladet dette gjøre, eller som vidende betjener sig af saadanne falske Maal- eller Vægtredskaber, straffes efter § 41. Dersom ellers Vægt eller Maal benyttes, som ikke lovlig er justeret, eller som ved Tid og Brug er blevet forandret, eller dersom Nogen ved Brugen af Vægt og Maal forurettet dem, med hvem han handler, ansees den Skyldige første Gang med Bøder. Disse blive ordentligviis at bestemme fra 2 til 20 Rbd. Sølv; dog maae Bøderne i det sidstnævnte Tilfælde ikke sættes ringere end til det Dobbelte af det Beløb, som det efter Rimelighed kan antages, at der ved slig Mislighed er fravendt Andre, uden at de ovennævnte 20 Rbd. forsaavidt skulle være en Grændse. Gjentages en af bemeldte Forseelser, blive høiere Bøder eller, efter Sagens Beskaffenhed, Forbrydelse af Borgerskab eller anden Adkomst til Næringsbrug, Fængsel paa Vand og Brød eller andet Fængsel at anvende. Den Næringsbruger, der tredie Gang er funden i saadan ulovlig Omgang, bliver altid at ansee med Borgerskabs eller anden Næringsrettigheds Fortabelse. Den Mand, i hvis Værge det ulovlige Maal eller Vægt er fundet, og i hvis Handel eller Næring samme er benyttet, skal ansees som foranført, naar ikke Omstændighederne gjøre det antageligt, at han har været uvidende derom, i hvilket Tilfælde han dog formedelst sit slette Tilsyn kan ansees med Bøder indtil 10 Rbd. Sølv. Med lige Mulct ansees den, i hvis Handel eller Næring Forurettelse forefalder ved Brug af Vægt og Maal, naar Veiningen og Maalingen er udført af hans Folk, saaledes at det ikke med Sikkerhed kan antages, at Misligheden er foregaaet med hans

mælira út- edur inn-hamran, vigtarlóda minkun edur aukningu, ellegar á annann hátt, þá skal svovel sá, er hefur tilbúid slíkann falskann mælir edur vigt, edur falsad hin réttu, sem sá er hefur látid þetta gjøra edur vísvitandi brúkar slíkar falskar máls- edur vigtar-tilfærur, straffast eptir § 41. Ef vigt edur mælir notast, sem ekki eru løglega jústerud, ellegar sem af tíd og brúkun hafa umbreytst, ellegar ef nokkur med brúki vigtar edur mælis gjørir þeim órétt, vid hvørja hann kaupslagar, álitist hinn seki í fyrsta sinn med útlátum. Þau eiga sidvanalegast ad ákvardast frá 2 til 20 Rbdla silfurs; þó meiga útlátinn, í sidastgreindu tilfelli, ekki gjørast minni enn tvøfold vid þá peníngaupphæd er eptir líkindum má ætla ad undan ødrum sje dregid med slíku misferli, án þess ad þeir fyrrnefndu 20 Rbdlr. ad því leiti skuli vera takmarkandi. Ítrekist nokkur tédra yfirsjóna, eiga stærri útlát, edur jafnvel, eptir málsins ásigkomulagi, missir borgaraskaps edur annarar heimildar til næríngar útvega, fángelsi vid vatn og braud edur annad fángelsi ad heimfærast. Sá næríngarbrúkari, er þridja sinn finnst í slíkri óløglegri adferd, á ætíd ad álitast med borgaraskaps edur annara næríngar-réttinda tøpun. Sá madur, í hvørs vordslum hid óløglega mál edur vigt er fundid, og í hvørs høndlun edur næríngarútvegum það hefur notad verid, skal álitast eins og fyrr er greint, þegar kríngumstædurnar ekki eru slíkar, ad ætla megi ad hann hafi verid óvitandi þarum, í hvørju tilfelli hann samt, vegna sinnar sloku tilsjónar, getur álitist med útlátum, hæst til 10 Rbdla silfurs. Med sømu sekt álitist sá, í hvørs høndlun edur næríngar-útvegi óréttur skédur vid brúkun vigtar og mælis, þegar hans hjú hafa þannig vegid eda mælt, þó svo, ad vissa ekki hafist um það ad misferlid sje framid med hans vitund, enn skortur

Vidende, men dog Mangel paa behørigt Tilsyn efter Omstændighederne kan tilregnes ham.

§ 48.

Om Bedrageri ved falsk Stempel eller Mærke.

Saafremt Nogen falskelig forsyner Varer eller andre Gjenstande med et Stempel eller Mærke, der skal indeholde en offentlig autoriseret Borgen for sammes Ægthed eller Godhed, eller den, som er bemyndiget til at anbringe sligt Stempel eller Mærke, forsætlig misbruger samme ved at anbringe det paa Gjenstande, der ikke have den Egenskab, som derved skal udtrykkes, straffes han efter § 41. Det Samme gjælder og om den, der svigagtigen tilvender sig sligt Stempel eller Præg paa forfalskede Varer, navnlig naar en Guldsmed udfylder noget huult Guld- eller Sølvarbeide med Bly eller Andet, eller sammenlodder Metal af ringere Værdi med det bedre, saa at det, som falder til Prøve, findes forsvarligt, medens det, som er indenfor, er af slettere Beskaffenhed.

§ 49.

Salg af falske eller forfalskede Varer.

Med lige Straf bliver og enhver Anden at ansee, der sælger falske eller forfalskede Varer, naar denne Forbrydelse udøves i noget betydeligt Omfang. Som en skærpende Omstændighed skal det komme i Betragtning, naar Varerne urigtig ere blevne forsynede med et Stempel eller Mærke, der betegner en Fabrikant eller Handlende, hvis Navn skulde bidrage til at skaffe Søgning og Tillid. Selv om Varerne ere af ikke mindre god Beskaffenhed end de, som det misbrugte Stempel eller Mærke vilde antyde, bliver foranførte Fremgangsmaade at ansee med efter Omsætningens Størrelse og de øvrige Forhold lempede følelige Bøder. Fremdeles bliver Straf efter § 41, og det med Streng-

tilhlýdilegrar tilsjónar samt, eptir kríngumstædunum, getur tilreiknast honum.

§ 48.

Um svik med følskum stimpli eda marki.

Ef nokkur falsklega útbýr vorur edur adra hluti med stimpli eda marki, sem skal innihalda einhvorja opinberlega gyldandi gjørda borgun fyri þeirra ekta uppruna eda gjædum, ellegar sá, sem hefur myndugleika til ad á setja slíkann stimpil edur mark, med ásetníngi misbrúkar hann til ad setja þad á hluti, er ekki hafa þann eginlegleika sem þarmed á ad sannast, straffist hann eptir § 41. Hid sama gildir og um þann, er sviksamlega kemst yfir slíkann stimpil eda mót á følsudum varníngi, til dæmis þegar gullsmidur fyllir eitthvort holt gulls- edur silfursmídi med blýi edur ødru, eda samanbrasar málm af minna verdi vid hinn betra, svo ad þad, sem til prófs kemur, finnst forsvaranlegt, enn þad, sem er fyrir innann, er af lakari tegund.

§ 49.

Um sølu af følskum eda sviknum varníngi.

Med sama straffi á og sérhvor annar ad álítast, er selur falskar eda sviknar vorur, þegar þettad afbrot drýgist med nokkud mikilvægri frekju. Sem skerpandi kríngumstæda skal þad takast til yfirvegunar, þegar vorurnar óréttilega hafa verid útbúnar med stimpli edur marki, sem ávísar nokkurn verkmeistara edur høndlunarmann, hvors nafn ætti ad útvega seljandanum adsókn og hylli. Jafnvel þótt vorurnar ekki sjeu lakari ad gjædum enn þær, sem hinn misbrúkadi stimpill edur merki átti ad tilkynna, á samt frammgángsmátinn ad álítast med tilfinnanlegum útlátum, lempudum eptir sølunnar stærd og ødru ásigkomulagi. Frammvegis á straff eptir § 41, og þad med strángri ákvordun straffs-

hed i Straffegradens Bestemmelse, altid at anvende, naar saadan Forfalskning af Varer har fundet Sted, at Andres Liv eller Sundhed derved er sat i Fare, og efter Sagens Beskaffenhed kan der endog paalægges den Skyldige en Straf, som gaaer udenfor den i nærværende Vor Anordnings § 1 fastsatte høieste Straffegrad, hvorved Grundsætningerne i Forordningen 4de October 1833 blive at tage i Betragtning. Derimod bliver med Hensyn til andre i Smaahandelen forefaldende Vareforfalskninger, ved hvilke kun ubetydeligt Tab tilføies Nogen, Undtagelse at gjøre fra den oven foreskrevne Regel, saa at den Skyldige, istedetfor at lide efter denne Anordnings § 1, kun ansees saaledes, som § 47 har bestemt for den, der ved Brugen af Vægt og Maal forurettet Andre, ligesom og da Alt, hvad §'en har anordnet om Huusbondens Ansvar for sine Folk, paa slig Forseelse maa anvendes.

§ 50.

Bedragerier, som ansees med mildere Straf end den sædvanlige.

Ligesom Vi med Hensyn til adskillige Handlinger, der kunne henføres under det almindelige Begreb om Bedrageri, have paa Grund af den mindre betydende Skade, som de medføre, og den mindre strenge Maade, hvorpaa de pleie at betragtes, i §§ 47 og 49 hjemlet mildere Straffes Anvendelse end den, som Vi ellers have fastsat for Bedrageri, saaledes ville Vi og, at Undtagelse maa gjøres fra de almindelige Regler i § 41 og paafølgende §§, naar de der ommeldte Handlinger ere udøvede i en saa lidet betydende Grad og under saadanne særdeles Omstændigheder, at samme baade med Hensyn til deres Følger og til det Sindelag, som den Paagjældende derved har lagt for Dagen, have en mærkelig ringere Grad af Strafværdighed end den, Forbrydelsen efter sin almindelige Natur fører med sig. Dette vil t. Ex. finde Anvendelse, naar den, som har pantsat Noget ham betroet Gods, kjendelig

mátans, ætíd ad heimfæraſt, þegar ſlík følsun á vørum hefur drýgd verid, ad annara líf edur heilbrigdi þarmed ſetjiſt í hættu, og eptir málsins áſigkomulagi má hinum ſeka þá uppáleggjaſt ſlíkt ſtraff, er yfirſtígur þann í nærverandi Vorrar tilſkipunar faſtſetta hæſta ſtraffs-máta, hvarvid grundvallarreglur tilſkipunarinnar af 4da October 1833 eiga ad takaſt til yfirvegunar. Þarámót á, med tilliti til annarar í ſmáhøndlun drýgdrar vøru-falſanar, hvarmed einúngis lítilvægt tjón orſakaſt einhvørjum, undantekníng ad gjøraſt frá þeirri hér ad framan fyriſkrifudu reglu, ſvo ad hinn ſeki, í ſtadinn fyrir ad líða ſtraff eptir þessarar tilſkipunar § 1, einúngis álítiſt þannig ſem § 47 hefur ákvardad fyrir þann, ſem med brúkun vigtar og mælis gjørir ødrum órétt, eins og þá líka allt, hvad ſá § hefur tilſkipad um húsbóndans ábyrgd fyri hjúum ſínum, má heimfæraſt til ſlíkrar yfirſjónar.

§ 50.

Um ſvik, er álítiſt med vægara ſtraffi enn hid ſidvanalega.

Eins og Vér med tilliti til adſkiljanlegra verka, er færſt geta tik almennrar hugmindar um ſvik, høfum, vegna þess rírara ſkada hvør-jum þau koma til leidar, og hins midur ſtránga máta á hvørn þau plaga ad álítaſt, í §§ 47 og 49 heimilad vægari ſtraffa heimfæríng, enn þá, ſem Vér annars høfum á kvedid fyri ſvik, ſvo viljum Vér og ad undantekníng megi gjøraſt frá þeim almennu reglum í § 41 og eptirfylgjandi §§, þegar þau þar umgreindu verk eru framin á ſvo litilfjørlegann máta og med ſlíkum ſérlegum kríngumſtædum, ad þau, bædi med tilliti til þeirra afleidínga og þess ſinnislags er hinn ákjærdi þarmed hefur í ljósi látid, verdſkulda toluverdt vægara ſtraff, enn þad ſem afbrotid eptir þess almenna edli dregur yfir ſig. Þettad á, til dæmis, ad heimfæraſt til þess manns, ſem hefur pantſett nokkud honum fyri trúad góts, þegar hann þékkjanlega hefur búiſt vid ad innleyſa

har været beredt paa at løse det tilbage, saaledes at hverken Eieren eller Panthaveren derved skulde lide Tab; eller den, der har solgt anden Mands Gods, dermed har forbundet en saadan aabenlys Fremgangsmaade, at det kan sees, at han dog ikke har villet unddrage sig for at give Vedkommende Erstatning; hvorimod i slige Tilfælde efter Omstændighederne enten en kort Tids Fængsel paa Vand og Brød eller andet Fængsel eller under særdeles formildende Omstændigheder Bøder kunne træde istedetfor hiin Straf. Paa lige Maade vil den i § 45 for den der omhandlede Forbrydelse fastsatte Straf være at formilde, naar den er udøvet paa en saadan Maade og under saadanne Omstændigheder, at det klarlig skjønnes, at den Skyldige ei kunde vente, at den af ham foretagne Forandring med Eiendommen kunde blive skjult, og hans Handling saaledes mere har Præg af Selvraadighed end af Attraa efter ved det brugte Middel at berøve en anden Beviset for sin Ret. Dog bør den Skaansel, som bør vises i foranførte og andre Tilfælde, som dermed kunne sættes ved Siden, ikke lettelig finde Sted imod den, der forhen har gjort sig skyldig i enten lignende Forseelse eller endog i en saadan Forbrydelse, at han derved har paadraget sig enten Straf efter denne Anordnings § 1 eller anden lige eller større Straf.

§ 51.

Saadanne svigagtige Handlinger, der ikke indbefattes under de i de foregaaende §§ udtrykkelig omhandlede og heller ikke fuldkomment kunne sættes ved Siden af samme, t. Ex. naar Nogen bortleier det, som ikke er ham tilhørende, eller som han til en Anden forud har bortleiet, uden at Saadant kan undskyldes med Feiltagelse eller et urigtigt Begreb om hans Raadighed over Tingen, eller naar Nogen benytter Opdigtelser eller endog urigtige Attester, for dermed at understøtte

þad aptur, svo ad hvorki eigandi né panthafari skyldu líða tjón; ellegar sá, sem hefur selt annars manns góts, þarmed hefur sameinad svo opinberann frammgángsmáta, ad séð geti, ad hann samt ekki hafi ætlad ad hlidra sér hjá endurgjaldi til hlutadeiganda; hvarámót, í slíkum tilfellum, eptir kríngumstædunum, annadhvort stuttrar tídar fángelsi vid vatn og braud edur annad fángelsi, ellegar, þegar kríngumstædurnar eru sérlega mildandi, penínga-útlát geta setst í stadinn fyri téd straff. Á sama máta á þad í § 45 fyrir hid þar umhøndlada afbrot ákvardada straff ad mildast, þegar þad er framid á slíkann hátt og med þvílíkum kríngumstædum, ad þad gløgglega skynjist, ad hinn seki ekki gat vænt þess, ad sú af honum gjørda breyting á eigninni gjæti ordid dulinn, og hans verk þannig meir hefur svip af sjálfrædi enn af lyst til ad ræna frá ødrum manni, med því brúkada medali, nokkurri bevísíngu hans réttar. Samt á sú vægd, sem á ad sýnast í fyrrgreindu og ødrum tilfellum, sem geta setst vid þeirra hlid, ekki léttilega ad ná stad vid þann mann, sem ádur hefur gjort sig sekann í líkri yfirsjón, edur jafnvel í slíku afbroti, ad hann þarmed hafi yfir sig dregid annadhvort straff eptir þessarar tilskipunar § 1 ellegar annad jafnt eda stærra straff.

§ 51.

Slík sviksamleg verk, sem ekki innifelast í þeim af fyrifarandi §§ umhøndludu, og heldur ekki fullkomlega geta setst vid þeirra hlid, til dæmis, þegar nokkur leigir ødrum þad sem ekki er honum tilheyrandi, edur sem hann ádur hafdi ødrum leigt, án þess ad slíkt geti afsakast med ógáti edur rángri hugmind um hans umrád yfir hlutnum, ellegar þegar nokkur notar sér af uppdiktunum edur jafnvel ranngum vitnisburdarritum, til þarmed ad styrkja ágáng yfir næríngar- edur

Indgreb i Nærings- eller deslige Rettigheder, forudsat, at heri ikke indeholdes en særlig Forbrydelse (f. Ex. Efterskrift af Andens Haand), blive efter deres Beskaffenhed at ansee enten med forholdsmæssige Bøder eller Fængsel paa Vand og Brød eller andet Fængsel.

§ 52.

Forseelser af det Slags, som omhandles i § 51, blive ikke at paatale uden efter den Forurettedes Begjæring, men bør dog, naar denne forlanger det, undersøges og paakjendes efter de for offentlige Politisager gjældende Regler. Paa denne Maade bør og de Tilfælde behandles, for hvilke § 50 har hjemlet en nedsat Straf, dog at det, hvad disse angaaer, ikke ubetinget beroer paa den Forurettede, om Paatale skal finde Sted eller ikke, men at det, naar denne ønsker, at Sagen maa bortfalde, bliver at indstille til vedkommende Øvrigheds Resolution, hvorvidt dette kan tilstedes, eller om det til Haandhævelsen af den for den indbyrdes Samhandel saa vigtige gjensidige Tro og Love er nødvendigt, at Sagen desuagtet forfølges. Navnligen bør selv de mindre betydende Forseelser mod § 47 saavelsom de i Slutningen af § 49 omhandlede mindre betydende Vareforfalskninger fremdeles være Gjenstand for Politiets Opmærksomhed og Forfølgning, uden Hensyn til, hvorvidt det maatte begjæres af nogen enkelt Mand eller ikke.

§ 53.

Om Assurancesvig.

Den, som med Hensyn til Sø- eller Brandassurance gjør sig skyldig i svigagtig Omgang, bliver i Almindelighed at straffe i Overeensstemmelse med denne Anordnings § 1 (cfr. § 41), saaledes at ved Straffens Bestemmelse tages særdeles Hensyn til det Skammelige og Fordærvelige i at misbruge saadanne velgjørende Indretninger til egen-

önnur þesshátttar réttindi, ef þar í annars ekki inniheldst nein sérleg misgjörð (t. d. eptirbreyting annars manns handar), eiga, eptir þeirra ásigkomulagi, að álitast, annaðhvört með viðurkvæmilegum útlátum ellegar fángelsi við vatn og brauð eður annað fángelsi.

§ 52.

Yfirsjónir af því kyni sem umhöndlast í § 51 eiga ekki að ákjærast nema eptir beiðni þess er varð fyri þeim órétti, enn eiga samt, þegar hann beiðist þess, að rannsakast og uppádæmast eptir þeim fyrir opinberar Pólitísakir gyldandi reglum. Á þennan hátt eiga og þau tilfelli að meðhöndlast, fyri hvör § 50 hefur heimilað lækkað straff, þó svo, hvað þessum viðvíkur, að það ekki algjörlega sje komið undir þeim, er fyrir órétti varð, hvört ákjæra skuli gjörast eður eigi, heldur að það, þegar hann óskar að málssókninn burtfalli, egi að setjast til hlutadeigandi Yfirvalds úrskurðar, að hve miklu leiti þettað leyfst geti, ellegar hvört það til viðurhalds trúlyndis og einlægnis, sem eru svo mikilvæg fyrir innbyrdis samskifti, sje nauðsynlegt, að málssókninni samt frammfylgist. Nefnilega eiga jafnvel þær litilsjörlegari yfirsjónir mót § 47, svovel sem og þau síðast í § 49 umhöndludu litilvægari vörusvik framvegis að heimta Pólitíisins eptirgrenslan og málssókn, án tillits til þess, að hve miklu leiti nokkur einstakur maður beiðist þess, eður ekki.

§ 53.

Um Assúrance-svik.

Sá, sem með tilliti til sjáfar- eður elds-assúrance gjörir sig sekann í sviksamlegri meðferð, á almennt að straffast samkvæmt þessarar tilskipunar § 1 (sbr. § 41), svoleiðis, að við straffsins ákvörðun sérlegt tillit hafist til þess skammarlega og fordjarfanlega í misbrúkun svo heilladrjúgra stiftana til egingjarnlegrar ásælni. Og, sjeu slík svik af

nyttige Hensigters Opnaaelse. Og, er hiin Svig af det betydeligere Slags, f. Ex. naar Nogen har tegnet Assurance paa Gods, som han ikke har agtet at indskibe eller paa anden Maade underkaste den Fare, der var Forsikkringens Gjenstand, eller han ved Forsikkring paa flere Steder har søgt at skaffe sig Fordeel ved den Skade, der maatte tilstøde den forsikkrede Gjenstand, eller han har forsikkret, hvad der ham vitterligt allerede var forgaaet, eller han har lagt Dølgsmaal paa Omstændigheder, der vilde have havt Indflydelse paa den attraaede Assurances Indvilgelse, eller han, uden dog at være beviislig skyldig i en Brøde, der efter det Følgende medfører større Straf, modvillig har medvirket til at forøge Skaden, eller han ved at opgive den lidte Skades Omfang og Størrelse kjendelig og forsætlig er afvegen fra Sandheden, saa vil Straffen være at skærpe indtil 8 Aars Arbeide. Men, hvis Nogen, for at besvige Forsikkreren, forsætlig sætter Ild paa Huus, bliver han, om han end selv er Eier af samme, i Overeensstemmelse med Placat 7de April 1819 at straffe som Mordbrænder. Ligeledes finder Livsstraf Sted, naar Skib i et lige Øiemed forsætlig tilsættes under saadanne Omstændigheder, at Nogens Liv derved sættes i Fare. Under andre Omstændigheder bliver derimod denne sidste Misgjerning at straffe med Arbeide idetmindste i 10 Aar, og, efter Forbrydelsens Grovhed, endog paa Livstid.

Iøvrigt ere foranførte Bestemmelser lige anvendelige, hvad enten Forsikkring er tegnet hos en af de til at tegne Forsikkring privilegerede Indretninger, eller hos nogen Anden i eller udenfor Vore Lande.

§ 54.

Svigagtig eller paa anden Maade tilregnelig Fallit.

Naar Nogen, hvis Bo er taget under Behandling eller forud-

mikilvægari tegund, til dæmis þegar nokkur hefur teiknad assúrance uppá góts, sem hann ekki hefur ætlad ad flytja til skips edur á annann máta setja í þá hættu, sem var ábyrgdarkaupsins augnamid, ellegar hann med ad kaupa ábyrgd á fleiri stodum hefur leitast vid ad ábatast á þeim skada, fyri hvorjum hinn assúreradi hlutur kynni ad verda, ellegar hann hefur assúrerad þad sem hann hafdi vitund um ad ádur var tapad, ellegar hann hefur leynt þeim kríngumstædum, undir hvorjum hins óskada ábyrgdarkaups vilnan ad nokkru leiti hefdi verid kominn, ellegar hann, án þess samt ad vera bevísanlega sekur í afbroti, sem eptir því fylgjanda útverkar stærra straff, mótþróanlega hefur medverkad til ad auka skadann, edur hann, med ad lýsa hins lidna skada upphæd og stærd, þekkjanlega og med ásettu rádi hefur vikid frá sannleikanum, svo á straffid ad skérpast, hæst til 8 ára erfidis. Enn ef nokkur til ad svíkja ábyrgdarhafandann, med ásettu rádi leggur eld í hús, á hann, jafnvel þótt hann sjálfur eigi húsid, samkvæmt Opnu bréfi af 7da Aprílis 1819 ad straffast eins og fyrir mordbrennu. Somuleidis á lífsstraff ad á leggjast þegar skipi í líkum tilgángi med ásettu rádi er fyrirfarid med slíkum kríngumstædum, ad nokkurs manns líf þarmed setjist í hættu. Þegar odruvísi stendur á, straffist hinn sídastgreindi misgjorníngur med erfidi, ad minnsta kosti um 10 ár, og, eptir misgjordarinnar frekju, jafnvel um lífstíd.

Annars eru fyrrskrifadar ákvardanir eins heimfæranlegar, hvort heldur Assúrance er teiknud hjá nokkrum af þeim stiftunum, er sérleg réttindi hafa til Assúranceteiknunar, ellegar hjá nokkrum odrum í Vorum londum edur fyrir utan þau.

§ 54.

Um svíksamlegt edur á annann hátt tilreiknanlegt Fallít.

Þegar nokkur, hvors bú er tekid til medhondlunar edur sjest

sees at maatte komme under Behandling som Opbuds- eller Fallitbo, forstikker sit Gods eller til Skade for Boet afhænder samme, hemmelig inddriver sine Fordringer eller skaffer Beviserne for samme tilside eller i andre Maader fordølger disse, eller han meddeler Gjeldsbreve for Summer, som han ei er skyldig, eller Qvitteringer for hvad der ei er betalt, eller han iovrigt foretager Noget, der gaaer ud paa, at urigtige Fordringer paa Boet gjøres gjældende, eller dettes lovlige Eiendele eller Fordringer ikke komme samme tilgode, straffes han efter § 41, saaledes at der ved Straffegradens Bestemmelse tages særdeles Hensyn til de fordærvelige Følger, som sligt uredeligt Forhold medfører endog for den almindelige Credit. Men, dersom han skulde have viist en saa høi Grad af Uredelighed, at han, uden at have været i den Nødvendighed at opgive sit Bo eller at standse med Betaling, har ved saadanne Midler, som de foranførte, givet det Udseende af, at hans Bo var utilstrækkeligt til hans Creditorers Fyldestgjørelse, og han saaledes alene har gjort Opbud eller er gaaet Fallit for at berige sig paa sine Creditorers Bekostning, saa bliver han at hensætte til Strafarbeide fra 5 til 10 Aar.

§ 55.

Bestemmelsen i den første Deel af § 54 bliver og at anvende paa den, der paa en Tid, da han maatte forudsee sit forestaaende Opbud eller Fallit, svigagtig optager nye Forstrækninger eller udsteder nye Panteforskrivninger, som ville give enkelte af hans Creditorer Fortrin for de øvrige, eller benytter de Midler, som han har ihænde, til at forskaffe enkelte Creditorer Betaling paa de øvriges Bekostning, saa og paa den, der, udenfor Tilfælde af Opbud eller Fallit, foretager sig Proformaafhændelser, Proformapantsættelser eller benytter opdigtede Fordringer for at betage sine Creditorer Midlerne til at erholde, hvad

fyriframm ad verdi ad koma til medhondlunar sem uppbods- eda fallitbú, felur sitt góts ellegar til búsins skada afhendir þad, heimuglega innkrefur útistandandi skuldir eda dregur sonnunarskjol fyri þeim undan edur á annan hátt leynir þeim, ellegar hann útgefur skuldabréf fyri summur, um hvorjar hann ekki er skuldugur, edur kvitteringar fyri þad sem ekki er borgad, ellegar hann annars rædst í nokkud slíkt, er midar til ad gjora rángar krofur til búsins gildandi, edur til ad firra þad þess loglegu eignum og skuldakrofum, straffist hann eptir § 41, þannig, ad vid straffsmátans ákvordun sérlegt tillit hafist til þeirra fordjarfanlegu afleidínga, sem slík óskilsamleg breytni hefur, jafnvel fyrir almennt vidskiftatraust. Enn, ef hann hefur sýnt sig í svo frekri órádvendni, ad hann, án þess ad hafa verid neyddur til ad gjora uppbod á búi sínu edur stansa med betaling, hefur, med slíkum medolum sem þeim fyrrgreindu, komid því útliti til vegar, ad bú hans ekki mundi hrokkva til ad fullnægja þess skuldaheimtumonnum, og hann þannig einúngis hefur gjort uppbod edur fallit til ad gjora sjálfann sig ríkari á kostnad sinna skuldaheimtumanna, á hann ad setjast til straffserfidis frá 5 til 10 ára.

§ 55.

Ákvorduninn í fyrstu deild af § 54 á og ad heimfærast til þess manns, sem á þeirri tíd, á hvorri hann gæti fyriframm vitad sitt fyrir hondum verandi uppbod eda fallit, sviksamlega tekur ný lán edur útgefur ný pantbréf, er gefa kynnu einstokum af hans skuldaheimtumonnum frekari rétt enn hinum, edur notar þau medol, sem hann hefur í hondum, til ad útvega stokum skuldaheimturum borgun á hinna kostnad, svo og til þess, sem, fyrir utan uppbods edur fallits tilfelli, gjorir til málamindar afhendíngar edur pantsetníngar, ellegar notar uppdiktadar skuldakrofur til ad firra sína skuldaheimtumenn medolunum til ad ná því sem þeim

dem tilkommer. Dog kan ved Straffegradens Bestemmelse efter Omstændighederne en større Lempelighed finde Sted end den, som Anvendelsen af § 54 tilsteder.

§ 56.

Befindes det, at Nogen før sit Opbud eller Fallissement, hvorved der især skal tages Hensyn til de nærmeste 6 Uger, har foretaget sig saadanne Handlinger, der i en mærkelig Grad forøge Boets Gjæld eller formindske Midlerne til dens Dækning, skal det, saavel ved nøie at gjennemgaae hans Bøger og Papirer, som og i fornødent Fald ved Forhør over ham saavelsom Andre, der desangaaende kunde give Oplysning, undersøges, hvorvidt saadanne Omstændigheder have fundet Sted, at han kan antages at have handlet uden uredelig Hensigt. Men, skulde det derved befindes, at han, ved at forfalske eller bortskaffe sine Handelsbøger eller føre dem saaledes, at den Oplysning om hans Tilstand og Handlinger, som disse burde give, mangler, eller paa andre deslige Maader forsætlig har lagt Hindringer i Veien for saadan Undersøgelse, dømmes han efter den første Deel af § 54. Dersom det efter Omstændighederne ei kan antages, at Fallenten har havt et saadant svigagtigt Forsæt, men han dog findes at have gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger, bliver han at ansee med Straf af Fængsel fra 1 til 6 Maaneder.

§ 57.

Naar det findes, at den, hvis Bo er kommet under Opbuds- eller Fallitbehandling, ved ødsel, uregelmæssig Levemaade, ved høit Spil eller andre vovelige og til hans Formue og Indtægtskilder i intet Forhóld staaende Foretagender saaledes har ødelagt sin Formue, at det hans Creditorer paaførte Tab væsentlig maae hidledes af saa-

ber. Samt getur vid straffsmátans ákvordun eptir kríngumstædunum stærri lempni brúkast, enn sú sem heimfæring § 54 leyfir.

§ 56.

Finnist nokkur, ádur enn hann gjörir uppbod edur fallit, hvarvid sérílagi tillit á ad hafast til næstu 6 vikna, ad hafa rádist í slík tiltæki sem töluverdt auka búsins skuldir edur rýra medölinn til þeirra klárunar, skal þad, svovel med nákvæmlega ad rannsaka hans bækur og skjöl, sem og, ef þad naudsynlegt verdur, med yfirheyrslu hans edur annara, sem geta gefid upplýsíng þarum, rannsakast, ad hve miklu leiti kríngumstædunum hafi verid þannig varid, ad metist geti, ad hann hafi höndlad án órádvands tilgángs. Enn, kynni þad þarmed finnast, ad hann, med ad falsa edur burttaka sínar höndlunarbækur, edur samsetja þær svo, ad þá upplýsing vanti er þær gefa áttu um hans ástand og tiltæki, edur á annann þvílíkann hátt, med ásettu rádi hafi lagt hindranir í veginn fyri slíkt rannsak, dæmist hann eptir fyrstu deild af § 54. Ef þad eptir kríngumstædunum ej getur metist svo, ad sá er fallít gjörir hafi haft slíkann svíksamlegann ásetníng, enn hann samt finnst ad hafa gjört sig sekann í gröfri óreglu í tilliti til samsetníngar sinna höndlunarbóka, á hann ad álitast med fángelsisstraffi frá 1 til 6 mánada.

§ 57.

Þegar þad finnst, ad sá, hvörs bú er tekid til uppbods edur fallít medhöndlunar, med eydslusömum, óreglulegum lifernismáta, med háu spili edur ödrum vogunarmiklum og til hans formegunar og inntekta-útvega í aungri tiltölu verandi fyritækjum þannig hefur eydilagt sína formegun, ad þad hans skuldaheimtumönnum orsakada tjón verulega

dan letsindig Adfærd, uden at iøvrigt nogen egentlig svigagtig Omgang kan overbevises ham, saa bliver han, efter Graden af det Utilborlige i hans Forhold og med Hensyn til det hans Creditorer derved paaførte Tab, at straffe med Fængsel indtil 2 Aar. Saa bør han og være uberettiget til paany at drive den Handel eller Næring, hvortil han forhen havde Hjemmel, og heller ikke maa han stedes til at drive en Næring af mindre Betydenhed, uden at dertil er erhvervet Vort Cancellies særdeles Tilladelse. Iøvrigt kan den Omstændighed, at den Opbydende eller Fallerende i Medhold af det Foranførte maatte blive straffet med Fængsel, ikke betage hans Creditorer deres Ret til under de i Loven hjemlede Betingelser at paastaae ham, dog først efter Udløbet af Straffetiden, hensat i Gjældsfængsel.

§ 58.

Svigagtig Omgang med Hittegods m. M.

Den, som ikke oplyser Hittegods, skal efter de med hans Fremgangsmaade forbundne Omstændigheder ansees med $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{3}$ af den i denne Anordnings § 1 fastsatte Straf, saaledes at 3 Dages Fængsel paa Vand og Brød bliver den ringeste Grad af Straffen, undtagen forsaavidt Bestemmelserne i §§ 30 og 50 maatte føre til en lempeligere Straf. Dog kan ovenanførte Bestemmelse ikke anvendes paa den, der underslaaer eller paa anden uredelig Maade behandler strandet Gods; men en Saadan bliver, i Overeensstemmelse med Forordningen af 28de December 1836 § 37 № IV, at straffe som for Tyveri, hvorimod de Straffebestemmelser, der indeholdes i nærværende Vor Anordning, træde istedetfor dem, der indeholdes i bemeldte § af Forordningen 28de December 1836 under № V, VI og VII.

hlýtur ad eignast slíku hans gjálífislegu háttalagi, án þess ad annars nokkur eginlega svíksamleg medferd geti ordid um hann sønnud, svo á hann, eptir frekju þess óvidurkvæmilega í begdun hans og med tilliti til þess hans skuldaheimtumonnum þarmed orsakada tjóns, ad straffast med fángelsi, hæst til tveggja ára. Líka á hann ad firrast réttindum til á ný ad frammhalda þeirri høndlun edur næríngarvegi, hvartil hann ádur hafdi heimild, og ej heldur má honum leyfast ad brúka neinn lítilfjørlegari næríngarveg, án þess ad sérlegt leyfi Vors Danska Cancelliis sé þartil útvegad. Annars getur sú kríngumstæda, ad hinn uppbjódandi edur fallerandi, í medhaldi hins fyrrgreinda, kynni ad verda straffadur med fángelsi, ekki firrt hans skuldaheimtumenn þeirra rétti til þess, med þeim í løgunum heimiludu skilmálum, ad uppástanda, ad hann, samt fyrst eptir útgaungu straffstídarinnar, setjist í skuldafángelsi.

§ 58.

Um svíksamlega medferd á fundnu gótsi m. m.

Sá, sem ekki lýsir fundnu gótsi, skal, eptir þeim med hans adferdarhætti sameinudu kríngumstædum, álitast med $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{3}$ af því í þessarar tilskipunar § 1 ákvardada straffi, svoleidis, ad þriggja daga fángelsi vid vatn og braud verdi hinn minnsti straffsmáti, nema ad því leiti sem ákvardanirnar í §§ 30 og 50 kynnu ad leida til vægara straffs. Samt getur fyrrgreind ákvørdun ekki heimfærst til þess, sem undan dregur edur á annann órádvandann hátt medhøndlar strandad góts; enn slíkur madur á, samkvæmt tilskipun af 28da December 1836 § 37 No. IV, ad straffast eins og fyrir þjófnad, hvarámót þær straffsákvardanir, sem innihaldast í nærverandi Vorri tilskipan, koma í stad þeirra, sem innihaldast í nefndum § af tilskipuninni af 28da December 1836 undir No. V, VI og VII.

§ 59.

Besvigelse af Told-, Stempel-Papirs-, Post- og andre Stats-Indtægter.

Hvad Besvigelse af Told-, Stempel-Papirs-, Post- og andre Stats-Indtægter angaaer, saa og Tiendesvig, vil det indtil videre have sit Forblivende ved de i de disse Gjenstande omhandlende særegne Anordninger derfor hjemlede mildere Straffe. Dog, hvis Besvigelsen skeer ved en Handling, som efter nærværende Anordning udgjør en særegen Forbrydelse (f. Ex. ved Benyttelsen af falske Documenter), bliver ogsaa denne Anordning at anvende.

§ 60.

Efterskriven af anden Mands Navn.

Den, som falskelig efterskriver anden Mands Navn under noget Testament, Contract, Gjældsbrev, Transport, Qvittering, Anviisning, Caution, Fuldmagt, Creditiv eller andet lignende Document, ansees med Strafarbeide fra 3 til 10 Aar efter Forbrydelsens Beskaffenhed. Men, er det en Statsforskrivning eller en Vexel eller andet saadant til almindeligt Omløb bestemt Gjældsbrev, med Hensyn til hvilket Forbrydelsen er begaaet, bliver en længere Straffetid efter Omstændighederne indtil 16 Aar at bestemme.

§ 61.

Frembringelse af falske offentlige Documenter.

Dersom Nogen paa lige Maade frembringer en falsk Collegial- eller Øvrigheds-Resolution, en Retsact eller noget andet offentligt Document, der, hvis Underskrifterne vare rigtige, vilde indeholde en Afgjørelse af de Vedkommendes Anliggender eller en anden bindende Regel for deres Handlinger, eller og udgjøre et juridisk Beviis, bliver den Skyldige at straffe med 3 til 16 Aars Arbeide, saaledes at der ved Straffegradens Bestemmelse tages særdeles Hensyn saavel til Gjenstan-

§ 59.

Um svik tolls, stimpilpappírs og annara ríkis-inntekta.

Hvad svikum Tolls-, Stimpilpappírs-, Pósts- og annara ríkis-inntekta, svo og tíunda-svikum viðvíkur, á þad fyrst um sinn ad gilda, sem fyriskrifad er um þarfyrir heimilud vægari stroff í þeim um þessi efni höndlandi sérlegu tilskipunum. Samt, ef þau svik framkvæmast med einhvorju verki, sem eptir nærverandi tilskipan verdur sérlegt afbrot (til dæmis med brúkun falskra skjala) svo á einnig þessi tilskipan ad heimfærast.

§ 60.

Um eptirskrift annars manns nafns.

Sá sem falsklega skrifar eptir annars manns nafni undir nokkud Testament, Samníng, Skuldabréf, Framsalsbréf, Kvittering, Ávísun, Borgun, Fullmakt, Trúnadarskrá edur annad þvílíkt skjal, álitist med straffserfidi frá 3 til 10 ára, eptir afbrotsins ásigkomulagi. Enn sje þad ríkis-skuldabréf, edur vexelbréf edur annad þvílíkt til almennrar umgaungu ætlad skuldabréf, med tilliti til hvors afbrotid er framid, á lengri straffstíd, jafnvel eptir kríngumstædunum allt til 16 ára, ad ákvardast.

§ 61.

Um frammfærslu falskra opinberra skjala.

Ef nokkur, á líkann hátt, frammfærir falskann Collegial- edur Yfirvalds-úrskurd, Réttargjorníng edur nokkurt annad opinbert skjal, sem, ef undirskriftirnar væru réttar, mundi innihalda úrlausn hlutad-eiganda málefna, edur adra bindandi reglu fyri þeirra gjorninga, ellegar og gilda fyrir lögmæta bevísing, á hinn seki ad straffast med 3 til 16 ára erfidi, svoleidis ad vid straffsmátans ákvordun sérlegt tillit hafist svovel til málefnisins mikilvægis, sem til þeirrar meir edur midur áhrif-

dens Vigtighed, som til den mere eller mindre indgribende Indflydelse, Documentet efter dets Beskaffenhed maatte have paa denne Gjenstands Afgjørelse. Foranførte Bestemmelse bliver ikke uanvendelig, fordi Documentet, dets Egthed forudsat, dog ikke vilde været af en saa bindende Beskaffenhed, at den deri indeholdte Bestemmelse jo ved Paaankning eller Klage kunde været Forandring underkastet, ei heller derved, at der iøvrigt i dets Form eller Indhold maatte være en eller anden Feil, som kunde have betaget samme sin Gyldighed; men det er nok, at Documentet efter sin Hensigt har en saadan Betydning som foranført.

§ 62.

Falsk Underskrift paa mindre betydende Documenter eller under sær formildende Omstændigheder.

Dersom Nogen meddeler falske Underskrifter under Documenter, der ikke ere af saa stor Betydenhed som de i §§ 60 og 61 nævnte, eller dersom Documentet vel kan henføres under en af bemeldte §§, men enten formedelst Gjenstandens særdeles Beskaffenhed eller paa Grund af Documentets øiensynlige Mangler har været mindre farligt og skadeligt, saa kan efter Sagens Omstændigheder Straffen bestemmes under den i § 60 nævnte mindste Grad. Hvis Documentet blot gik ud paa at anbefale Nogen til en eller anden Understøttelse eller paa at afgive et fordeelagtigt Vidnesbyrd om en Persons Forhold, kan Straffen efter Omstændighederne, og navnligen hvis den Skyldige hører til den mindre oplyste Almue, endog gaae ned til en af de høiere Grader af Fængsel paa Vand og Brød. Men, er Documentet af noget større Betydenhed, bør, selv under de iøvrigt meest formildende Omstændigheder, Strafarbeide finde Sted, og i det Hele bør der ved Anvendelsen af denne og de to nærmest foregaaende §§ stedse tages Hensyn til den høie Grad af Vigtighed, som det har saavel for den borgerlige Orden som for de Enkeltes Rettigheder og den gjensidige

andi verkunar, er skjalid, eptir þess ásigkomulagi, kynni ad hafa til þessa málefnis úrlausnar. Fyrrgreind ákvordun verdur ekki óheimfær-anleg, þótt skjalid, ef þad hefdi verid ekta, samt ekki mundi hafa verid af svo bindanda ásigkomulagi, ad sú þarí innihaldna ákvordun med ákjæru edur klögun gæti verid breytíngu undirorpinn, ej heldur þess-vegna, ad annars í þess formi edur innihaldi hefdi verid einhvor villa, sem hefdi getad komid því úr gildi; enn þad er nóg, ad skjalid eptir þess tilgángi hafdi slíka þýdíng sem fyrr er greint.

§ 62.

Um falska Undirskrift á litilvægari skjölum, ellegar med sérlega mildandi kríngumstædum.

Ef nokkur meddeilir falskar undirskriftir undir skjol, sem ekki eru eins mikilvæg og þau í §§ 60 og 61 nefndu, eda þó skjalid ad sonnu megi heimfærast til annarshvors af sogdum §§, enn annadhvort vegna málefnisins sérlega ásigkomulags eda vegna skjalsins augsjáanlegu galla, hefur verid midur hættulegt og skadlegt; svo getur, eptir málsins kríngumstædum, straffid ákvardast lægra, enn á þann í § 60 nefnda minnsta máta. Ef skjalid einúngis midadi til ad mæla framm med nokkrum til eins eda annars styrks, ellegar til ad gefa medmæltann vitnisburd um einnrar persónu hegdun, getur straffid, eptir kríngumstædunum, og nefnilega ef hinn seki heyrir til midur uppfrædds almúga, jafnvel lækkast til eins af þeim hærri straffsmátum af fángelsi vid vatn og braud. Enn, sje skjalid nokkud mikilvægara, á, jafnvel med þeim annars mest mildandi kríngumstædum, straffserfidi ad á leggjast, og allsendis á vid heimfæríng þessa og tveggja þeirra næst undanfarandi §§ tillit ad hafast til þess stórkostlega mikilvægis, sem þad hefur svovel fyrir borgaralega reglusemi sem fyrir einstakra réttindi og fyrir innbyrd-is trúnadar traust í borgaralegum samskiftum, ad stóla megi uppá

Tillid i den borgerlige Samhandel, at der kan stoles paa Ægtheden af de Underskrifter, hvorpaa et Documents forpligtende eller bevisende Kraft skal grundes.

§ 63.

Forfalskning af Documenter.

Naar den, i hvis Navn et Document er udstedt, vel selv har underskrevet samme, men Documentet dog ikke endnu har været bestemt til at udgives, og en Anden ved svigagtig at forsyne det med Segl eller udfylde de aabne Steder har givet det den Fuldendelse, som behøvedes, for at det kunde benyttes, bliver denne at ansee, som om han falskelig havde underskrevet det.

§ 64.

Det Samme gjælder og, naar Nogen svigagtig forandrer Indholdet af et Document. Dog, hvis Forfalskningen skulde være saa kjendelig, at Ingen uden aabenbar Uforsigtighed derved kunde skuffes, kan Straffen nedsættes efter Omstændighederne indtil det Halve af den, som i Medhold af §§ 60, 61 og 62, eftersom Documentet hører under den ene eller anden af disse §§, vilde fundet Sted.

§ 65.

Efterskriven af Kongens Haand m. M.

Skulde Nogen driste sig til at efterskrive Vor Haand eller forfalske et med Vor Underskrift forsynet Document, bliver han at straffe med Arbeide paa Livstid.

§ 66.

Om hvad der udfordres til de i §§ 60-65 omhandlede Forbrydelsers Fuldendelse, samt om Deelagtighed i samme.

De i §§ 60—65 foreskrevne Straffe ere dog ikke i deres fulde Omfang anvendelige, saalænge der aldeles ikke er gjort den tilsigtede

ekta uppruna þeirra undirskrifta, hvar á nokkurs skials skyldandi eda bevísandi kraptur á ad grundvallast.

§ 63.

Um skjala følsun.

Þegar sá, í hvørs nafni skjal nokkurt er útgefid, ad sønnu sjálfur hefur undirskrifad þad, enn skjalid samt ekki ennþá hefur verid ákvardad til ad útgefast, og annar madur, med sviksamlega ad útbúa þad med innsigli edur med ad fylla eydur skjalsins, hefur veitt því þá fullkomnun sem vid þurfti, til þess ad þad gæti brúkast, á hann ad álitast eins og hann hefdi undirskrifad þad falsklega.

§ 64.

Hid sama gildir líka þegar nokkur sviksamlega umbreytir innihaldi nokkurs skjals. Samt ef følsuninn kynni ad vera svo þekkjanleg, ad enginn án opinberrar óforsjálni þarmed geti dregist á tálar, má straffid lækkast, eptir kríngumstædunum, allt ad helmíngi þess, sem í medhaldi §§ 60, 61 og 62, eptir sem skjalid heyrir til eins edur annars af þessum §§, hefdi átt ad á leggjast.

§ 65.

Eptirskrift Konúngsins handar o. s. frv.

Skyldi nokkur dirfast ad skrifa eptir Vorri hønd edur falsa nokkurt med Vorri undirskrift útbúid skjal, á hann ad straffast med æfilaungu erfidi.

§ 66.

Um þad sem útheimtist til þeirra í §§ 60—65 umhøndludu afbrota fullkomnunar, svo og um hlutdeild í þeim.

Þau í §§ 60—65 fyriskrifudu strøff eru samt ekki í þeirra gjørvøllu umfángi heimfæranleg, ad svo miklu leiti sem hin tilætlada

Brug af det falske Document. Derimod er det ingenlunde nødvendigt, at Nogen virkelig derved er bleven skuffet, ei heller at Falskneren selv har foreviist Documentet for den, paa hvem det var bestemt at virke; men Forbrydelsen maa agtes for fuldbyrdet, saasnart han har givet Documentet fra sig til Benyttelse af en Anden. Den, som benytter sig af et falsk Document, som en Anden falskelig har skrevet eller forfalsket, skal, hvis han har tilskyndet eller formaaet den Anden hertil, straffes, som om han selv havde udført disse Handlinger; i modsat Fald kan derimod denne Straf efter Omstændighederne nedsættes, dog ikke dybere end til to Trediedele.

§ 67.

Straf for falske eller forfalskede Documenter, der efter deres Beskaffenhed kunde forvolde et særdeles stort Onde.

Dersom et falsk Document er af en saadan Beskaffenhed, at det, naar det tages for ægte, maatte forvolde nogen enkelt Mand et større Onde end blot Formuestab, eller og forstyrre den offentlige Orden, eller lægge Hindring i Veien for Vor Tjeneste, saa bliver der ikke blot ved Straffegradens Bestemmelse efter de forestaaende §§ hertil at tage Hensyn, men, dersom det Onde, der ved Forbrydelsen var tilsigtet, skulde være saa betydeligt, at selv den høieste i bemeldte §§ hjemlede Straf ikke kan ansees tilstrækkelig, bliver Strafarbeide for Livstid at sætte i Stedet; ligesom det følger af sig selv, at hvis det begaaede Falsk med Hensyn til det derved tilsigtede Onde skulde udgjøre en særegen Forbrydelse, hvorved en endnu større Straf var forskyldt, bliver denne at anvende.

§ 68.

Forfærdigelse eller Benyttelse af Documenter med opdigtede Navne.

Naar Nogen forfærdiger eller benytter et under opdigtede Navne

brúkun alls ekki er skjed af þvi falska skjali. Þarámót er það aungvanveginn naudsynlegt ad nokkur sje þarmed á tálar dreginn, ekki heldur það, ad falsarinn sjálfur hafi sýnt skjalid þeim manni, á hvørn það var ætlad til ad verka; enn afbrotid hlýtur ad metast ad vera fullkomnad, undir eins og hann hefur skilad skjalinu frá sèr til notkunar af ødrum. Sá sem notar sèr af følsku skjali, sem annar hefur falsklega skrifad eda falsad, skal, ef hann hefur áfýst eda fengid annann mann þartil, straffast eins og hann sjálfur hefdi framid þessi verk; í gagnstædu tilfelli getur þarámót þetta straff, eptir kríngumstædunum, lækkast, samt ekki lægra enn til tveggja þridjúnga.

§ 67.

Straff fyrir følsk eda følsud skjøl, sem eptir þeirra ásigkomulagi gjætu haft einhvørjar sèrlega vondar afleidíngar.

Ef nokkru følsku skjali er svo varid, ad það, ef menn hjeldu það vera ekta, kynni ad olla einstøkum manni stærri ólukku, enn einbers formegunartjóns, edur og raska almennri reglusemi, edur leggja hindranir í veginn fyri Vora þènustu, svo á ekki einúngis tillit ad hafast hèrtil vid straffsmátans ákvørdun eptir þeim undangángandi §§, heldur skal, ef sú ólukka, til hvørrar misgjørdinn midadi, kynni vera svo mikilvæg, ad jafnvel hid hæsta í nefndum §§ heimilada straff ekki gæti álitist nægilegt, straffserfidi um lífstíd ad setjast í stadinn; eins og það er sjálfsagt, ad ef hid framda fals, med tilliti þess illa, sem það var ætlad til ad framkvæma, kann ad metast sem sèrlegt afbrot, hvarmed enn stærra straff væri verdskuldad, á þettad ad heimfærast.

§ 68.

Um samsetníng edur notkun skjala med uppdiktudum nøfnum.

Ef nokkur tilbýr edur notar eitt med uppdiktudum nøfnum

udstedt Document, saa bliver han at ansee med Hensyn til de Straffebestemmelser, der efter Documentets Beskaffenhed og Hensigt vilde fundet Anvendelse, saafremt en Andens Navn falskelig var efterskrevet. Dog blive disse ikke i saadanne Tilfælde at anvende i deres fulde Strækning, men Straffen bliver, eftersom den med et sligt Forhold forbundne Farlighed og Skadelighed, ifølge de samme ledsagende Omstændigheder, mere eller mindre fjerner sig fra den, som Documenter med falske Underskrifter føre med sig, at nedsætte indtil det Halve. Iøvrigt er denne § ikke anvendelig paa Proformavexler, med Hensyn til hvilke det forbliver ved Forordningen 18de Mai 1825 § 3.

§ 69.

Svig, begaaet af Embedsmænd, Værger eller Curatorer m. Fl. i lignende Egenskaber.

Naar Embedsmænd, Værger, Curatorer eller Andre, som enten Statens eller Enkeltmands Anliggender under offentligt Tilsyn ere betroede, misbruge den Leilighed, som deres Stillinger give dem, til bedrageriske Foretagender, bliver ikke blot den Bestemmelse, hvorunder Forbrydelsen efter sin Beskaffenhed kan henføres, at anvende med større Strenghed end imod Andre, der begaae lige Forbrydelser (hvilket ogsaa i Henhold til § 3 № 4 og 5 skal gjælde, naar private Betjente saaledes besvige den, som har betroet dem sine Anliggender); men, forsaavidt deres Brøde maatte være af den Betydenhed, at selv den høieste Grad af den Straf, som hiin Bestemmelse maatte hjemle, ikke findes at svare til dens Grovhed, bliver en høiere Straf, efter Omstændighederne indtil det Dobbelte af hiin, at anvende. Med Hensyn til Straffen for dem, der forøde de Midler, som de i Kraft af et Kongeligt Embede eller ifølge nogen anden Egenskab efter Lov og Anordninger eller anden offentlig Foranstaltning have at oppebære, opbevare eller

útgefid skjal, svo á hann ad álitast í tilliti til þeirra straffsákvardana, sem eptir skjalsins ásigkomulagi og tilgángi mundu hafa heimfærd verid, ef falsklega hefdi verid skrifad eptir annars manns hendi. Samt eiga þessar ekki í sliku tilfelli ad heimfærast eptir þeirra fullkomna ýfirnámi, enn straffid á, ad því leiti sem sú vid slíka hegdun sameinada hætta og skadsemi, eptir þeim þarmed fylgjandi kríngumstædum, meir edur midur fjærlægjast frá þeim er skjøl med følskum undirskriftum af sér leida, ad lækkast til helmíngs. Annars er þessi tilskipun ekki heimfæranleg til málamindarvexelbréfa, med tilliti til hvørra tilskipaninn af 18da Maí 1825 § 3 verdur í gildi.

§ 69.

Um svik, framinn af Embættismønnum, Fjárhaldsmønnum, edur Tilsjónarmønnum m. fl. í þvílíkum eiginlegleika.

Þegar Embættismenn, fjárhaldsmenn, tilsjónarmenn edur adrir, hvørjum trúad er fyrir ríkisins edur einstøkumanna efnum undir opinnberri umsjón, misbrúka þá hentugleika sem þeirra umrád gefa þeim til sviksamlegra fyritækja, á ekki einasta sú ákvørdun, til hvørrar afbrotid eptir sínu ásigkomulagi getur heimfærst, ad heimfærast á strángara hátt enn til annara, sem fremja jøfn afbrot (hvad einnig í tilliti til § 3 № 4 og 5 skal gilda þegar privat þjónustumenn þannig svíkja þann sem hefur trúad þeim fyrir sínum málefnum); enn, ad svo miklu leiti þeirra brot kynni ad vera svo stórkostlegt, ad jafnvel sá hædsti straffsmáti sem tjed ákvørdun kynni ad heimila, ekki finnst ad svara til þess frekju, á hærra straff, jafnvel eptir kríngumstædunum til hins tvøfalda af hinu, ad heimfærast. Med tilliti til straffsins fyri þá, er eyda þeim fjármunum, sem þeir í krapti af konúnglegu embætti edur eptir nokkrum ødrum eginlegleika, eptir løgum og tilskipunum edur annari opinberri rádstøfun eiga ad uppbera, geyma edur stjórna, á þarmed ad fara

forvalte, vil der være at forholde efter de særegne Bestemmelser, som derfor ere eller maatte blive givne.

§ 70.

Eftergjøren af Landets Penge.

Den, som eftergjør Kongens Mynt eller Nationalbankens Sedler eller Tegn, ansees med Strafarbeide fra 6 til 16 Aar eller, hvis Forbrydelsen er særdeles betydelig, for Livstid. Ved Valget af denne Straf bliver der at tage nøie Hensyn til det Omfang, hvori, samt den Kunstfærdighed og Planmæssighed, hvormed Forbrydelsen er udøvet, og denne skal betragtes som fuldført, saasnart nogen til Udgivelse bestemt Mynt eller Seddel er bleven forfærdiget, om end samme ikke er bleven udgiven. Er Forbrydelsen ikke tilfulde bleven fuldført, bliver der at forholde efter § 80, dog at de deri indeholdte Forskrifter med særdeles Strenghed komme til Anvendelse.

§ 71.

Medvirkning til denne Forbrydelse.

Bestemmelsen i § 70 er i sin fulde Strækning anvendelig paa en saadan Medvirkning til den der omhandlede Forbrydelse, der er af en sær indgribende Natur, saasom naar Nogen forarbeider Plader, Stempler eller andre til Penges Forfærdigelse indrettede Redskaber eller det til Sedlerne brugelige Papir, eller paa anden Maade skaffer Falskneren disse Midler til Forbrydelsens Udførelse, eller naar Nogen forud forener sig med Falskneren om at afsætte de falske Mynter eller Sedler, som af ham forarbeides. Hvis Nogen paa en mindre betydende Maade har medvirket til hiin Brøde, bliver vel § 70 iøvrigt at anvende, men dog med en forholdsmæssig Forkortelse af Straffetiden, hvilken, naar den Hjælp, som han har ydet Falskneren, foruden at være af liden Betydenhed, er saaledes beskaffen, at det ikke vilde være vanskeligt

eptir þeim sérlegu ákvordunum, sem þarfyrir eru edur héreptir kunna ad verda útgefnar.

§ 70.

Um Eptirmindun landsins peninga.

Sá sem eptirmindar Konúngsins mynt edur þjódbánkans sedlum edur teiknum, álitist med straffserfidi frá 6 til 16 ára, ellegar, ef afbrotid hefur verid mjög stórkostlegt, um lífstíd. Vid val þessa straffs á nákvæmt tillit ad hafast til þess umfángs hvari, og líka þess hagleiks og undirlags reglu med hvörjum afbrotid er framid, og þad skal álítast sem fullkomnad, undireins og nokkur til útgjalds ætlud mynt edur sedill er tilbúinn, þótt þau enn ekki sjeu útgefinn. Sje afbrotid ekki algjörlega fullkomnad, breytist þarvid eptir § 80, þó svo, ad þær þarí inniholdnu forskriftir á sérlega strángann hátt komi til heimfæríngar.

§ 71.

Um medverkun til þessa afbrots.

Ákvardaninn í § 70 er í sínu algjörlega yfirnámi heimfæranleg til slíkrar medverkunar til þess þar umhöndlada afbrots, sem er af sérlega áhrífandi edli, svo sem þegar nokkur smídar plötur, stimpla edur önnur til penínga tilbúnings lögud verkfæri, edur þann til sedlanna brúkanlega pappír, ellegar á annann hátt útvegar falsaranum þessi medöl til afbrotsins framnkvæmdar, ellegar þegar nokkur fyrirfram samlagast vid falsarann, til ad koma út þeim fölsku myntum eda sedlum, sem af honum tilbúast. Ef nokkur á lítilvægara máta hefur medverkad til téds brots, á ad sönnu § 70 ad ödru leiti ad heimfærast, enn samt med vidurkvæmilegri stytting straffstídarinnar, sem, þegar sú hjálp, hvörja hann hefur veitt falsaranum, auk þess ad vera lítilfjörleg, er þannig ásigkominn, ad þad ekki mundi hafa ordid honum ördugt ad

at have erholdt samme andetsteds, og hvis derhos ingen Deel i den af Forbrydelsen følgende eller derved tilsigtede Fordeel er ham lovet, under ellers formildende Omstændigheder endog kan nedsættes til 1 Aar.

§ 72.

Den, som, uden nogen inden de falske Penges Forfærdigelse derom truffen Aftale, er behjælpelig i at afsætte disse, ansees efter det Omfang, hvori dette er skeet, samt Sagens øvrige Omstændigheder, med 2 til 6 Aars Strafarbeide. Men, er selve Forfærdigelsen af de falske Penge foregaaet i Udlandet, saaledes at ingen som Hovedmand derfor kan drages til Undgjældelse efter Vore Love, bliver den, der her i Riget besørger Afsætningen af deslige Penge, at ansee efter § 70. For den, som udgiver falske Penge, hvormed han selv er bleven skuffet, efterat han er kommen til Kundskab om deres Falskhed, bliver Straffen derimod kun Fængsel paa Vand og Brød, idetmindste i 2 Gange 5 Dage, eller Arbeide indtil 1 Aar. Men, dersom der alene var givet ham Anledning til at formode Pengenes Falskhed, bliver saadan Forseelse at afsone enten med Bøder i Forhold til den saaledes udgivne Sum eller med nogen Tids Fængsel paa Vand og Brød eller andet Fængsel.

§ 73.

Eftergjøren af fremmede Penge samt Deelagtighed heri.

Den, som her i Riget eftergjør fremmede Mynter eller Pengesedler, skal, om de end ei ere bestemte til Udgivelse her i Riget, ansees med Strafarbeide fra 3 til 10 Aar, og den, som har deeltaget i sligt Falsk, bliver efter denne Deelagtigheds Beskaffenhed at ansee, i Lighed med hvad der er foreskrevet i §§ 71 og 72 for en saadan, dog at Straffen i ethvert Tilfælde bliver mildere end den, der vilde fundet

fá hana annarsstadar, og ef þar hjá enginn hlutdeild í þeim afbrotinu fylgjandi edur þarmed tilmidada ábata er honum lofud, jafnvel, þegar kríngumstædurnar annars eru mildandi, getur lækkast til eins árs.

§ 72.

Sá sem án nokkurs, fyrr enn þeir fölsku peníngar voru tilbúnir, þarum giörds aftals, hjálpar til ad koma þeim út, álitist eptir því umfángi, hvar í þettad er skéd, ásamt ödrum sakarinnar kríngumstædum med 2 til 6 ára straffserfidi. Enn, sje tilbúníngur þeirra fölsku peninga framinn utan ríkisins, svoleidis, ad enginn, sem forsprakki, geti dregist til straffslídunar þarfyrir eptir Vorum lögum, á sá, sem hér í ríkinu sorgar fyrir ad koma slíkum peníngum út, ad álitast eptir § 70. Fyri þann, sem útgefur falska penínga, med hvörjum hann sjálfur hefur blekktur verid, eptir ad hann hefur fengid ad vita ad þeir væru falskir, á straffid þarámót einúngis ad vera vatns- og brauds-fángelsi, í minnsta lagi um tvisvar sinnum 5 daga, ellegar erfidi, hæst til 1 árs. Enn, hafi hann einúngis haft orsök til ad gruna fölsun peninganna, á slík yfirsjón ad afplánast, annadhvort med útlátum, ad töltölu vid þá þannig útgefnu upphæd, ellegar og med nokkurrar tídar fángelsi vid vatn og braud, edur ödru fángelsi.

§ 73.

Um eptirmindun framandi penínga og hlutdeild þarí.

Sá sem hér í ríkinu eptirmindar framandi myntum ellegar peníngasedlum, skal, þótt þeir jafnvel ej sjeu ætladir til útgjalds hér í ríkinu, álitast med straffserfidi frá 3 til 10 ára, og sá, sem hefur hluttekid í slíku falsi, á eptir þessarar hluttektar ásigkomulagi, ad straffast, líkt því sem fyrirskrifad er í §§ 71 og 72 fyri þvílíka, þó svo, ad straffid í sérhvörju tilfelli verdi vægara enn þad, sem mundi hafa verid á lagt,

Sted, hvis Landets egne Penge havde været Gjenstanden, og i Almindelighed bestemmes saaledes, at den svarer til det Halve af denne.

§ 74.

Forfalskning af Penge.

Den, som forfalsker Kongens Mynt eller Nationalbankens Repræsentativer, hensættes til Strafarbeide i 2 til 6 Aar efter Forbrydelsens Grad. Dersom Forbrydelsen er begaaet med Hensyn til fremmede Penge, straffes den Skyldige med Arbeide fra 1 til 3 Aar. I Forhold hertil og til de i §§ 71 og 72 fastsatte Straffe ansees de, som gjøre sig medskyldige i foranførte Forbrydelse

§ 75.

Falsk, hvorved Nogen tilegner sig en ham ikke tilkommende offentlig Egenskab.

Den, som tilegner sig en ham ikke tilkommende offentlig Egenskab, være sig et egentligt Kongeligt Embede eller et overordentligt Kongeligt Ærinde eller anden Bestilling eller Ombud, for i en saadan opdigtet Egenskab at udøve nogen Forretning, der har juridisk Virkning, eller at nyde en Rettighed eller Fordeel, hvortil samme vilde give ham Adkomst, hensættes til Strafarbeide indtil 4 Aar, foruden at være særskilt Straf undergiven for det Bedrageri eller anden Forbrydelse, som han ved Hjælp af hiin foregivne Egenskab maatte have udøvet eller tilsigtet.

§ 76.

Ulovbestemte Bedragerier.

Da det ikke er gjørligt ved almindelig Lov at afsondre alle de mangfoldige Arter af Bedragerier, som lade sig udføre, saa fastsættes herved, at ethvert unævnt Bedrageri bliver at straffe i Lighed med det af de ovennævnte, hvormed det efter sin Beskaffenhed og i Medhold af de Grundsætninger, som herske i foranførte Bestemmelser, nærmest

ef landsins eigin peningar hefdu verid málsefnid, og almennt ákvardist þannig, ad þad svari til helmings af hinu.

§ 74.

Um fölsun penínga.

Sá sem falsar Konúngsins ellegar þjóðbánkans gjaldsmedöl, setjist til straffserfidis frá 2 til 6 ára eptir afbrotsins stærd. Sje afbrotid framid med tilliti til framandi penínga, straffist hinn seki med erfidi frá 1 til 3 ára. Ad tiltölu hértil og til þeirra í §§ 71 og 72 ákvördudu straffa, álitist þeir sem gjöra sig medseka í fyrrgreindu afbroti.

§ 75.

Fals, hvarmed nokkur eignar sér einhvörn honum ekki tilheyrandi eginlegleika.

Sá sem eignar sér einhvörn honum ekki tilheyrandi opinnberann eiginlegleika, hvört heldur konúnglegt embætti edur yfirordulegt konúnglegt erindi ellegar adra sýslu edur umbod, til í slíkum uppdiktudum eiginlegleika ad fremja nokkurn þann gjörníng sem hefur lögmæta verkun, edur njóta nokkurs réttar edur ábata, hvartil hann mundi gefa honum adgáng, setjist til straffserfidis, hæst til 4 ára, og sje þaradauki sjerlegu straffi undirorpinn fyri þau svik edur annad afbrot, hvört hann med styrk téds skrökvada eiginlegleika kynni hafi framid eda ásett sér.

§ 76.

Um svik, óákvördud í lögum.

Þar því ekki verdur vid komid í almennu lögmáli, ad sundurgreina allar þær margföldu tegundir af svikum, er drýgdar geta ordid, svo ákvedst hérmed, ad sérhvör ónefnd svik eiga ad straffast, álíka og þau af þeim fyrrnefndu, sem eptir þeirra ásigkomulagi og í medhaldi af þeim grundvallarreglum, sem drottna í fyrrgreindum

kan sammenlignes. Iøvrigt træde de i nærværende Anordning foreskrevne Straffe istedetfor dem, som for de i samme omhandlede Bedragerier ere fastsatte i ældre Love, hvilke saaledes sættes ud af Kraft. Det maa imidlertid nøie iagttages, at denne Vor Anordning nærmest har Hensyn til de svigagtige Handlinger, der efter deres Natur enten udelukkende eller dog i Almindelighed gaae ud paa at berøve Andre deres Eiendom, men ikke omfatter saadanne, hvorved andre Statens eller Enkeltmands Rettigheder krænkes, eller som dog efter deres Natur ligesaavel kunne sigte til en saadan Krænkelse som til Indgreb i Eiendomsretten, men at kun enkelte deslige Forbrydelser ere inddragne under denne Anordning, fordi Sammenhængen med dem, der udgjøre dennes Gjenstand, fordrer det. Saaledes vil t. Ex. Bestikkelse, falske Attesters Udstedelse og andre Uredeligheder, hvori Embedsmænd maatte gjøre sig skyldige, forsaavidt samme ikke kan henføres under de i nærværende Anordning omhandlede særlige Bestemmelser, fremdeles indtil videre blive at ansee efter de hidtil gjældende Love. Dog, forsaavidt disse ikke indeholde aldeles nøiagtige Straffebestemmelser, bør der tillige tages Hensyn til Grundsætningerne i nærværende Anordning. Saa blive og i Særdeleshed de i §§ 60 og 61 fastsatte Straffe at sætte istedetfor den, som Lovens 1—8—8 har anordnet; ligesom i ethvert Tilfælde, hvor nogen Anordning har henviist til den Straf, Loven sætter for Falsk, nu den Straf bliver at anvende, som nærværende Vor Anordning har bestemt for den Art Falsk, hvortil der ved slig Henviisning maa antages at være sigtet.

§ 77.

Om dem, der gjøre sig meddeelagtige i andre af de i nærværende Anordning omhandlede Forbrydelser end Tyveri.

De i §§ 21 og 22 for dem, der gjøre sig medskyldige i Tyveri,

ákvørdunum, næst geta samjøfnud ordid. Annars koma þau í nærverandi tilskipun fyriskrifudu strøff í stad þeirra, sem fyri þau í henni umhøndludu svik eru ákvedinn í eldri løgum, er þannig setjast úr gildi. Samt verdur nákvæmlega ad því ad gjæta, ad þessi Vor Tilskipan næst hefur tillit til þeirra sviksamlegu verka, sem eptir þeirra edli annadhvørt fortakslaust edur þó almennast mida til ad svipta adra eignum þeirra, enn innifelur ekki þau, med hvørjum ønnur ríkisins edur einstaks manns réttindi kreinkjast, ellegar sem þó, eptir þeirra edli, einsvel gátu midad til slíkrar kreinkingar, og til høggunar eignarréttarins, hvarámót einúngis stok þvílík afbrot eru inntekinn í þessa tilskipun, vegna þess ad samanhengid vid þau, sem eru hennar augnamid, heimta þad. Þannig eiga til dæmis mútur, falskra vitnisburda útgefníng og ønnur órádvendni, hvarí Embættismenn kynnu ad gjøra sig seka, ad því leiti sem þau ekki geta dregist undir þær í nærverandi tilskipun umhøndludu sérlegu ákvardanir, frammvegis fyrst um sinn ad álítast eptir þeim nú gildandi løgum; samt, ad svo miklu leiti sem þessi ekki innihalda øldúngis nákvæmlegar straffsákvardanir, á undireins ad gjætast ad grundvallarreglunum í nærverandi tilskipun. Svo eiga og sérílagi þau í §§ 60 og 61 ákvednu strøff ad setjast í stadinn fyri þad sem laganna 1—8—8 hefur fyriskipad; eins og líka í sérhvørju tilfelli, hvar nokkur tilskipun hefur vísad til þess straffs sem løginn leggja vid fals, nú þad straff á ad heimfærast, sem Vor nærverandi Tilskipun hefur ákvardad fyri þá tegund af falsi, hvartil álita má ad midad sé med slíkri tilvísun.

§ 77.

Um þá er gjøra sig medhluttakandi í ødrúm af þeim í nærverandi tilskipun umhøndludu afbrotum, enn þjófnadi.

Þær í §§ 21 og 22 fyri þá, sem gjøra sig medseka í þjófnadi,

foreskrevne Regler blive og anvendelige paa dem, der enten ved foregaaende eller efterfølgende Handlinger gjøre sig deelagtige i nogen af de øvrige i denne Vor Anordning omhandlede Forbrydelser, forsaavidt ikke særegne Regler indeholdes i det Foregaaende.

§ 78.

Cumulation af Straf for forskjellige af de i nærværende Anordning omhandlede Forbrydelser.

Saafremt Nogen under samme Sag findes skyldig i forskjellige Arter af de Forbrydelser, som ere Gjenstand for nærværende Anordning, bliver, ligesom naar flere Forbrydelser af samme Art ere begaaede, Straffen at bestemme under Eet for samtlige de udøvede Forbrydelser, der saaledes alle medvirke til at bestemme Straffens Størrelse. Dog bør denne ordentligviis holde sig indenfor Grændserne af den blandt de paagjældende Bestemmelser, der hjemler den høieste Straf. Kun, hvis saa grove Forbrydelser af forskjelligt Slags, saasom Tyveri, Bedrageri, Falsk maatte være begaaede, at selv den længste Straffetid, som for nogen af disse i Medhold af den §, som paa samme er anvendelig, kunde fastsættes, maatte findes utilstrækkelig, bliver dertil at føie et Tillæg, som dog ei maa overstige det Halve af hiin Straffetid.

Forsaavidt den ved nogen af de begaaede Forbrydelser paadragne Straffetid ikke, i Medhold af den Regel, som indeholdes i § 82, taaler saadan Forlængelse, vil Strafarbeide paa Livstid finde Sted.

§ 79.

Om Gjentagelse af de forskjellige i nærværende Anordning omhandlede Forbrydelser.

Domme, hvorved Nogen, i Medhold af Bestemmelserne i §§ 32—38, 41—49, 53—56, 60—76 cfr. § 77, er for de der omhandlede Forbrydelser anseet med Straf som for Tyveri eller endog med høiere Straf, skulle og, hvor der spørges om Straffen for gjentagen Forbrydelse, have lige Virkning med en Tyvsdom, hvad enten det er samme

fyrirskrifudu reglur, eru og heimfæranlegar til þeirra, sem annadhvort med fyrifarandi edur eptirfylgjandi verkum gjöra sig hluttakandi í nokkru af ödrum í þessari Vorri tilskipun umhöndludu afbrotum, ad svo miklu leiti ekki sérlegar reglur innihaldast hér ad framan.

§ 78.

Um aukníng straffs fyrir ýmisleg í nærverandi tilskipun umhöndlud afbrot.

Svo framt nokkur, í sama máli, finnst sekur í ýmislegum tegundum af afbrotum, sem eru nærverandi tilskipunar efni, á, eins og þegar fleiri afbrot af sömu tegund eru framinn, straffid ad ákvardast í einu lagi fyri gjörvöll þau drýgdu afbrot, er þannig öll medverka til ad ákvarda straffsins stærd. Samt á þessi reglulega ad halda sér fyrir innan takmörk þeirrar medal hinna tilheyrandi ákvardana, er heimilar hid hæsta straff. Einúngis, ef svo frek afbrot af ýmislegum tegundum, svo sem þjófnadur, svik, fals kynnu ad vera framinn, ad jafnvel hin lengsta straffstíd sem fyrir nokkurt af þeim í medhaldi þess §, sem til þess er heimfæranlegur, gæti ákvedist, kynni ad finnast ónægileg, á þarvid ad aukast vidbætir, sem samt ekki má yfirstíga helmíng tjedrar straffstídar.

Ad svo miklu leiti sú med nokkrum af þeim frömdu afbrotum verdskuldada straffstíd ekki, í medhaldi þeirrar reglu sem inniheldst í § 82, þolir slíka lengíng, á straffserfidi um lífstíd ad ákvedast.

§ 79.

Um ítrekun ýmislegra í nærverandi Tilskipun umhöndladra afbrota.

Dómar, hvarmed nokkur, í medhaldi ákvardananna í §§ 32—38, 41—49, 53—56, 60—76, smbr. § 77, er fyri þau þar umhöndludu afbrot álitinn med straffi, sem fyri þjófnad, edur jafnvel med hærra straffi, skulu og, hvar spurt verdur um straff fyrir ítrekad afbrot, hafa jafna verkun og þjófsdómur, hvort heldur það er sama afbrot, sem fleirum

Forbrydelse, som flere Gange er gjentagen, eller den Paagjældende har afvexlet mellem flere af hine Forbrydelser, saa og, naar den, som findes skyldig i en af disse, forhen er dømt som Tyv, eller omvendt den, som skal dømmes i saadan Egenskab, forhen i Overeesstemmelse med denne Vor Anordning er dømt for nogen af de ovenmeldte Forbrydelser. Foranførte Regel er imidlertid i sin hele Strækning kun anvendelig, naar hverken den ringeste eller den høieste Grad af Straf, som hjemles i den Bestemmelse, hvorefter den Paagjældende er dømt, staaer under den i § 1 fastsatte, saa at det ikke er nok, at den i det givne Tilfælde den Paagjældende idømte Straf er lige med en af de Straffegrader, som indeholdes under sidstmeldte §. Som Følge heraf kan en Dom, hvorved Nogen i Overeensstemmelse med § 72 er anseet for at have udgivet falske Penge, hvormed han først selv var bleven skuffet, ikke have den foranførte Virkning, uagtet den ham for denne Forseelse idømte Straf maatte være en saadan, hvormed og et Tyveri efter denne Anordnings § 1 kunde været afsonet. Med Hensyn til slige Tilfælde samt til andre Forseelser, hvorfor nærværende Anordning bestemmer mildere Straf end for Tyveri, dog med Undtagelse af Tyvshæleri, hvorfor §§ 22 og 25 indeholde særegne Regler, bliver vel den Dom, som forhen er overgaaet Nogen for saadan Brøde, at tage i Betragtning ved Straffegradens Bestemmelse for gjentagen Brøde af lignende Slags, saavelsom naar ellers Forbrydelse mod nærværende Vor Anordning er begaaet, ligesom og de den Paagjældende forhen for nogen af disse overgaaede Domme bør komme i Betragtning ved Valget af Straffegraden for hine Forseelser, Alt i Overeensstemmelse med Grundsætningerne saavel i nærværende Anordning som i Vore øvrige Love, men uden dog at have en saa bestemt og omfattende Virkning som den i den første Deel af nærværende § hjemlede. Imidlertid bør den

sinnum er ítrekad, ellegar hinn seki hefur framid adskiljanleg af hinum afbrotum til skifta, svo og þegar sá, sem finnst sekur í einu af þessum, ádur er dæmdur sem þjófur, edur þvert á mót sá, sem skal dæmast í slíkum eiginlegleika, ádur, samkvæmt þessari Vorri tilskipun, er dæmdur fyrir nokkud af fyrrtjedum afbrotum. Fyrrgreind regla er annars, í allri sinni stærd, einúngis heimfæranleg, þegar hvorki hinn minnsti né hinn hæsti straffsmáti, sem heimilast í þeirri ákvordun, eptir hvorri hinn seki er dæmdur, er lægri enn sá í § 1 ákvedni, svo ad þad ekki er nóg, ad þad í því gefna tilfelli hinum seka ídæmda straff er jafnt vid einhvorn þeirra straffsmáta sem innifelast undir sídastnefndum §. Í fylgi héraf getur sá dómur, hvarmed nokkur, samkvæmt med § 72, er álitinn fyrir ad hafa útgefid falska peninga, af hvorjum hann sjálfur fyrst hafdi verid blekktur, ekki haft þá fyrrgreindu verkun, þótt þad honum fyrir þessa yfirsjón ídæmda straff kynni ad vera slíkt, hvarmed ogsvo þjófnadur eptir þessarar tilskipunar § 1 hefdi getad verid afplánadur. Med tilliti til þvílíkra tilfella, svo og til annara yfirsjóna, hvarfyrir nærverandi tilskipun ákvardar vægara straff, enn fyri þjófnad, samt med undantekníng af þjófshilmingu, hvarfyrir §§ 22 og 25 innihalda sérlegar reglur, á ad sonnu sá dómur, sem yfir nokkurn er ádur genginn fyri slíkt brot, ad takast til yfirvegunar vid straffsmátans ákvordun fyrir ítrekad brot af líku kyni, svovel sem þegar annad afbrot mót nærverandi Vorri tilskipun er framid, eins og þeir yfir hinum seka ádur fyrir nokkurt af þeim gengnu dómar eiga ad koma til yfirvegunar vid val straffsmátans fyri tjed afbrot, allt í samhljódan vid grundvallarreglurnar, svovel í nærverandi tilskipun sem í odrum Vorum logum, enn samt án þess ad hafa nokkra svo ákvardada og umfángsmikla verkun, sem sú í fyrstu deild af nærverandi § ákvardada. Samt á þad brot, sem umhondlast í § 58, ad því leiti þessa §'s almenna regla kemur til heim-

Brøde, som omhandles i § 58, forsaavidt dennes almindelige Regel kommer til Anvendelse, have lige Virkning med Tyvshæleri (§§ 22 og 25). Iøvrigt blive ogsaa Bestemmelserne i §§ 19 og 20 at anvende med Hensyn til samtlige i denne Anordning omhandlede Forbrydelser.

§ 80.

Attentat paa de i denne Anordning omhandlede Forbrydelser.

Naar Nogen har foretaget Handlinger, som indeholde Forsøg paa en af de i nærværende Anordning omhandlede Forbrydelser, men han dog ei har faaet udført Alt, hvad der hører til denne Forbrydelses fuldstændige Fuldbyrdelse, skal een Trediedeel indtil to Trediedele af den Straf, som den fuldendte Forbrydelse efter alle med samme forbundne Omstændigheder vilde have medført, finde Sted, i Forhold til som den Skyldige er kommen Fuldbyrdelsen mere eller mindre nær. Hvis den Straf, i Forhold til hvilken den forsøgte Forbrydelse skal ansees, er Strafarbeide paa Livstid, skal 6 Aars Arbeide ansees som en Trediedeel deraf. Da de den Skyldige forhen overgaaede Domme høre til de ovenberørte Omstændigheder, med Hensyn til hvilke Straffen ogsaa for den ufuldendte Forbrydelse bliver at udmaale, saa vil f. Ex. den, der, efter forhen engang at være dømt som Tyv, findes skyldig i et forsøgt Tyveri, være at dømme med Hensyn til § 13, skjøndt kun til en saadan Deel af den der bestemte Straf, som den foranførte Bestemmelse tilsiger. Dersom Nogen, der er befunden i fuldendt Forbrydelse, forhen for et Forsøg paa en saadan Forbrydelse har været dømt til en Straf, der ligger indenfor Grændsen af den, hvormed han for fuldendt Forbrydelse kunde have været anseet, vil han blive at straffe efter den for Forbrydelsens Gjentagelse gjældende Bestemmelse. Saafremt Nogen har tilsigtet en større Forbrydelse, men kun en ringere er bleven fuldbyrdet (saasom naar Nogen ved Forførelse, Tilskyndelse

færingar, ad hafa somu verkun sem þjófs hilmíng (§§ 22 og 25). Annars eiga líka ákvardanirnar í §§ 19 og 20 ad heimfærast med tilliti til gjorvallra í þessari tilskipun umhondladra afbrota.

§ 80.

Um tilraun til ad fremja þau í þessari tilskipun umhondludu afbrot.

Þegar nokkur hefur tekid þau verk fyri sig sem innihalda tilraun til ad drýgja nokkurt af þeim í nærverandi tilskipun umhondludu afbrotum, enn hann samt ekki hefur getad framid allt, sem heyrir til þessa afbrots algjordu framkvæmdar, skal þridjúngur — allt til tveggja þridjúnga af því straffi, sem hid fullkomnada afbrot, eptir ollum vid þad sameinudum kríngumstædum mundi hafa med sér fært, hafa stad, ad tiltolu vid þad sem hinn seki meir edur midur hefur nálgast fullkomnun afbrotsins. Ef þad straff, í tiltolu vid hvort hid reynda afbrot skal álitast, er straffserfidi um lífstíd, skal 6 ára erfidi álitast sem þridjúngur þess. Þar þeir yfir þeim seka gengnu dómar heyra til fyrrumgetinna kríngumstædna, med tilliti til hvorra straffid ogsvo fyrir þad ófullkomnada afbrot á ad útmælast, svo á, til dæmis, sá sem eptir fyrri einusinni ad vera dæmdur sem þjófur, finnst sekur í tilraun til þjófnadar, ad dæmast med tilliti til § 13, samt einúngis til slíks parts af því þar ákvardada straffi, sem fyrrgreind ákvordun áskilur. Ef nokkur, sem er fundinn í fullkomnudu afbroti, ádur hefur, fyrir tilraun slíks afbrots, verid dæmdur til nokkurs straffs, sem liggur fyrir innann takmork þess straffs, hvarmed hann kynni ad hafa verid álitinn fyri fullkomnad afbrot, á hann ad straffast eptir þeirri fyrir afbrotsins ítrekun gildandi ákvordun. Svo framt einhvor hefur ásett sér nokkurt stærra afbrot, enn einúngis eitt minna er framid (svosem þegar einhvor med lokkun, áfýsni edur odrum af þeim í § 21 tilgreindu medolum hefur

eller andre af de i § 21 betegnede Midler har søgt at bevirke et Tyveri af det Slags, der henhører under §§ 6—12, men Tyveriet ei er blevet udført under saadanne Omstændigheder, som bemeldte §§ forudsætte), saa bliver han at ansee efter den ovenanførte Regel, medmindre den Bestemmelse, som paa den fuldbyrdede Forbrydelse er anvendelig, medfører større Straf.

§ 81.

Anvendelse af de i §§ 26—28 givne Bestemmelser ogsaa paa andre Forbrydelser mod denne Anordning.

De Bestemmelser, denne Vor Anordnings §§ 26—28 indeholde om Børn imellem 10 og 15 Aar, der befindes i Tyveri, blive og at anvende med Hensyn til de øvrige i denne Anordning omhandlede Forbrydelser. Dog bliver der ikke blot at see paa den for disse bestemte Strafsforhold til Straffen for Tyveri, men der bliver tillige at tage Hensyn til de begaaede Forbrydelsers egen Beskaffenhed, hvorefter Tilregneligheden af enkelte saadanne Forbrydelser, skjøndt de iøvrigt ikke ere ringere end Tyveri, dog ikke kan antages at indtræde i en saa tidlig Alder som den, hvori denne Forbrydelse bliver at tilregne. Fremdeles vil § 29 være anvendelig, naar foranførte Forbrydelser begaaes i Alderen imellem 15 og 18 Aar.

§ 82.

Regler for Straffestedet.

Hvor Strafarbeide i Overeensstemmelse med denne Vor Anordning bliver at tilfinde Nogen paa 5 Aar eller kortere Tid, bliver denne at dømme til Forbedringshuset, eller i de Provindser, hvori særskilt Forbedringshuus endnu ei haves, at behandle efter Placat 5te Juni 1822, medmindre den Skyldige enten har mistet sin Ære eller forhen har været indsat til Rasphuus-, Tugthuus- eller Fæstnings-Arbeide.

leitast vid ad útverka nokkurn þjófnad af því kyni sem heyrir til §§ 6—12, enn þjófnadurinn ekki hefur verid frammkvæmdur med slíkum kríngumstædum sem nefndir §§ gjöra ráð fyrir) á hann ad álitast eptir fyrrgreindri reglu, nema sú ákvordun, sem er heimfæranleg til þess fullkomnada afbrots, ákvedi hardara straff.

§ 81.

Heimfæring þeirra í §§ 26—28 gefnu ákvardana til annara afbrota mót þessari tilskipun.

Þær ákvardanir, sem þessarar Vorrar tilskipunar §§ 26—28 innihalda um börn milli 10 og 15 ára, sem finnast í þjófnadi, eiga og ad heimfærast med tilliti til annara í þessari tilskipun umhöndladra afbrota. Samt á ekki einúngis ad lítast til þess fyri þau ákvardada straffs tiltölu vid straffid fyri þjófnad, enn tillit á undir eins ad hafast til hinna drýgdu afbrota eigin ásigkomulags, hvareptir tilreiknanlegleiki einstakra slíkra afbrota, þótt þau annars ekki sjeu minni enn þjófnadur, samt ekki getur metist ad gilda fyrir svo úngann aldur, sem þann, á hvörjum tjed afbrot á ad tilreiknast. Framvegis skal § 29 vera heimfæranlegur, þegar fyrrgreind afbrot drýgjast á aldrinum milli 15 og 18 ára.

§ 82.

Reglur fyri straffsstadnum.

Hvar straffservidi, eptir þessari Vorri tilskipun, á ad ídæmast nokkrum um 5 ár edur styttri tíma, á þessi ad dæmast í forbetrunarhúsid, ellegar, í þeim umdæmum, hvar sérlegt forbetrunarhús ennþá ekki er, ad medhöndlast eptir Opnu bréfi af 5ta Júní 1822, nema hinn seki annadhvört hafi mist sína æru, ellegar hann fyrr hafi verid settur til Tugthúss-, Rasphúss- edá Festíngarervidis. Enn, ef slíkt

Men, dersom et saadant Tilfælde finder Sted, eller en længere Tids Straf er forskyldt, blive Mandspersoner over 20 Aar at hensætte til Arbeide i Rasphuset eller Fæstningen, men Qvindespersoner samt Mandspersoner under 20 Aar til Tugthuusarbeide. Iovrigt bliver med Hensyn til ovenanforte Forskjel mellem Mandspersoner af ældre og yngre Alder Pl. 27de Februar 1827 at iagttage. Hvor, ved Anvendelsen af de i nærværende Anordning foreskrevne Regler, en længere Tids Strafarbeide vilde udkomme end paa 16 Aar, bliver den Skyldige at dømme paa Livstid.

83.

Kjøbenhavns Politierets Competence til at paakjende Forbrydelser mod denne Anordning.

Den Politieretten i Vor Kongelige Residentsstad Kjøbenhavn ved Forordning 5te Juli 1793 tillagte Myndighed til at paakjende Sager, der angaae første Gang begaaet simpelt Tyveri, skal dog ikke kunne udstrækkes til de Tilfælde, hvor bemeldte Ret i Medhold af nærværende Vor Anordning finder Anledning til at anvende en større Straf end 2 Aars Forbedringshuusarbeide. Det Samme skal gjælde med Hensyn til de Bedragerier, der efter de hidtil gjældende Regler kunne være Gjenstand for Politierettens Paakjendelse. Skulde det imidlertid ved en i Medhold heraf ved Politieretten paakjendt Sags Indankning for Vor Hoiesteret af denne overste Domstol findes, at den Paagjældende har forskyldt en Straf, som ligger udenfor hiin Grændse, da vil dog derfor ingen Henviisning af Sagen til Lands-Over- samt Hof- og Stadsretten finde Sted, men dens Realitet af Hoiesteret blive at paakjende. Endelig skal Politierettens Myndighed til at paakjende Sager angaaende Tyvshæleri være indskrænket til første Gang begaaet Forbrydelse.

tilfelli hefur stad, edur lengri tídar straff er verdskuldad, eiga karlmenn, sem eldri eru enn tvítugir, ad setjast til ervidis í Rasphúsinu eda festingunni, enn kvennmenn, og karlmenn sem ýngri eru enn tvítugir til Tukthússervidis. Annars á, med tilliti til fyrrgreinds mismunar millum karlmanna af eldri og ýngri aldri, Opid Bréf af 27 Febrúarí 1827 ad adgjætast. Þegar lengri tídar straffservidi enn 16 ár mundi ákvedast vid heimfæríng af þeim í þessari tilskipun fyriskrifudu reglum, á hinn seki ad dæmast um lífstíd.

§ 83.

Um Kaupmannahafnar Pólitíréttar myndugleika til ad fella dómsákvædi um afbrot móti þessari tilskipun.

Sá Pólitíréttinum í Vorum Konúnglega adsetursstad Kaupmannahöfn med Tilskipun af 5ta Júlí 1793 veitti myndugleiki til ad dæma um mál, sem vidvíkja einföldum þjófnadi drýgdum í fyrsta sinn, skal þó ekki meiga útvídkast til þeirra tilfella, hvar nefndur Réttur, í medhaldi Vorrar nærverandi tilskipunar, finnur rök til heimfæríngar stærra straffs enn tveggja ára Forbetrunarhússervidis. Hid sama skal gilda med tilliti til þeirra svika, sem eptir þeim híngadtil gildandi reglum gátu verid Pólitíréttarins dómsáfelli undirorpinn. Kynni þad annars, vid ákjæru nokkurrar í medhaldi héraf vid Pólitíréttinn dæmdrar sakar fyrir Hæstarétti, af þessum efsta dómstóli finnast, ad hinn seki hafi verdskuldad nokkurt straff, er liggur fyrir utan greind takmörk, þá skal samt þessvegna enginn frávísun til Lands-yfir- svo og Hirdar- og Stadarréttarins hafa stad, heldur á sjálfs málsins verulega efni ad uppádæmast af Hæstarétti. Loksins skal Pólitíréttarins myndugleiki til ad dæma í málum vidvíkjandi þjófshilmíngu, vera takmarkadur til þess í fyrsta sinn framda afbrots.

Hvorefter Alle og Enhver sig have allerunderdanigst at rette.

Givet i Vor Kongelige Residentsstad Kjøbenhavn, den 11te April 1840.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

Stemann.

Ørsted. Lange. Hansen. Bentzen. Holm.

Hvareptir allir og hvør einn sér allraundirgefnast hegda eiga.

Gefid í Vorum Konúnglega Adsetursstad Kaupmannahøfn, þann 11ta Aprílis 1840.

Undir Vorri Konúnglegu Hønd og Innsigli.

Fortegnelse

over Indholdet af de enkelte Paragrapher i nærværende Anordning.

Uppteiknun

yfir innihald sérhvørs Paragraffs í nærverandi tilskipun.